

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 90

De Liefdespuist

10 cents.
België 25 cent.

Met woedend gelaat rende Baxter weg.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De vorst van Indrabad.

John C. Raffles zat voor zijn schrijfbureau in het hotel Druond te Parijs en schreef een brief.

In zijn nabijheid zat zijn getrouwe vriend en secretaris, de jonge baron Charly Brand, die rookte en de Parijsche „Figaro“ las.

„Mag ik even storen, Edward?“ vroeg hij.

John C. Raffles keek Charly Brand aan en sprak:

„Wel zeker, beste Charly, wat is er?“

De jonge baron stond op, wees met den vinger naar een portret, dat in de courant stond en zei:

„Men heeft ons gisteren op onze wandeling weer eens gekiekt. Kijk eens — hier staat het duidelijk voor ieder, die nog niet weet, hoe de beide heeren met hoogen hoed en rok er uitzien. Lees maar:

De Indische nabob — zijn Hoogheid Radja Sorindro en zijn begeleider, graaf De Caters — goed getroffen, niet waar?“

John C. Raffles nam de courant, nadat hij zijn pen had weggelegd en keek vol belangstelling naar de

„Dat komt uit, Charly. Dat moeten wij, of liever gaegd, de Indische nabob Sorindro en zijn begeleider voorstellen.“

„Het is eigenlijk een dwaas idee van je, Edward.

Raffles 90.

Bedenk eens, als deze portretten eens in handen kwamen van inspecteur van politie Baxter.“

Lord Edward Lister, de beroemde Groote Onbekende, gaapte, nam zijn gouden sigarettenkoker en kreeg er een sigaret uit.

Nadat hij die had opgestoken, keek hij een oogenblik naar de rookwolken en zei:

„Beste Charly, ik zal den inspecteur van politie Baxter, als wij weer van Londen vertrokken zijn, mijn portret als Indisch vorst schenken met mijn handteekening er onder, vergezeld van de olifantsorde die ik hem heb toegedacht.

Ik geef je er mijn woord op, dat inspecteur Baxter niet de minste overeenkomst zal ontdekken tusschen mijn persoon en dien van den Indischen vorst.

Maak je daarover maar niet ongerust en stoor mij nu niet verder.

Ik moet den brief aan den hofmaarschalk van koning George heden nog afzenden, opdat wij bij de kroningsfeesten in Londen tegenwoordig kunnen zijn.“

„Als ik eraan denk, dat wij beiden binnen eenige dagen ons te Londen, aan het hof van den koning zullen bevinden, midden in den leeuwenkuil, dan breekt het angstzweet mij uit.

EXCELSIOR BANDEN.

„Je hebt nu nog tijd, Edward, om dit plan op te geven.”

„Daaraan denk ik niet eens. Zoolang als mijn geslacht — de familie der Listers — in Engeland woont, heeft steeds de oudste spruit der familie, als vertegenwoordiger van ons huis, de kroningsfeesten van den Koning van Engeland bijgewoond.

Ik ben thans de eenige, die dit kan doen, want ik ben de laatste en eenige spruit van het geslacht Lister. Je zult mij wel willen toegeven, dat ik de feestelijkheden slechts vermoemd kan bijwonen. Nevenbedoelingen heb ik niet — behalve dat ik inspecteur Baxter eens flink aan de kaak wil stellen.

Ik heb reeds een plan gemaakt om Baxter — de grootste vlegel, die er in Engeland bestaat, als nar voor te stellen.

Er moet een nar bij zijn, Charly. — Alle Koningen van Engeland hielden er een nar op na, slechts de moderne tijden hebben daarvan afgezien, omdat alle menschen zich te verstandig achten, om, zelfs tegen de hooge salarissen, die een Koning geeft, officieel voor nar te spelen.

Maar dit ambt, al is het ook zonder zijn wil, zal inspecteur Baxter vervullen!”

Charly Brand begon te lachen.

„Die arme Baxter. Als hij eens wist welk plan je nu weer met hem hebt. Het zal zeker niets goeds zijn. Mag ik weten, wat je wilt doen?”

„Neen, Charly, je moet dat niet te vroeg weten. Ik sta je er borg voor, dat zoowel jij als de Koning van Engeland, het geheele hof en gansch Londen het zullen uitschateren van lachen. Ik — John C. Raffles, de laatste lord Lister — wil mijn best doen om ter gelegenheid der kroningsfeesten het volk eens te amuseeren.”

„Dat zal een buitengewone grap worden,” zei Charly.

John C. Raffles nam de pen weer op om den brief, dien hij aan den hofmaarschalk van koning George van Engeland wilde zenden, te voltooien.

In dezen brief deelde hij den hofmaarschalk mede, dat hij zich op een plezierreis te Parijs bevond en vandaar uit naar Londen wilde komen om als vasal van den Koning van Engeland, dezen, ter gelegenheid der festiviteiten, zijn onderdanigheid en vriendschap te komen betuigen.

Eveneens deelde hij den dag van zijn aankomst mede, welken hij bepaalde over veertien dagen na den datum van den brief.

Bij den grooten afstand van het Indische vorstendom, voor welks vorst John C. Raffles zich in Parijs uitgaf, behoefde hij geen vrees te hebben, dat alles ontdekt zou worden.

Hij was vermoemd als een bruine Indiaan met zwarten ringbaard, die zich in Europeesche kleeren te Parijs ophield.

Nadat hij den brief verzegeld had, waarbij hij zich bediende van een stempel, dat hij in Indië van den vorst van Indrabad ten geschenke had gekregen, schelde hij zijn bediende en gaf dezen den brief ter bezorging.

De bediende meldde hem dat in de wachtkamer zich een groot aantal Parijsche juweliers, handelaren in auto's, kleermakers en andere leveranciers bevonden, die verzochten, zijne Hoogheid te mogen spreken.

John C. Raffles had zijn rol, sedert hij te Parijs gekomen was, meesterlijk gespeeld.

Hij was eerst incognito in het hotel gekomen en had daar de zoogenaamde vorstelijke vertrekken voor een week gehuurd.

Ook de koffers en verdere bagage waren dezelfde, die hij bij zijn terugkomst uit Indië had meegebracht.

Op alle koffers konden de nieuwsgierige hotelbedienden duidelijk de dienst-etiketten uit Bombay via Brindisi lezen.

Daarnaar te oordeelen moest ieder wel tot het besluit komen, dat de eigenaar direct uit Indië naar Europa was gekomen.

Raffles had ook kostbare Indische kleeren, wapens en sieraden meegenomen, die wanordelijk door de vertrekken verspreid lagen.

Hieronder waren voorwerpen van onschatbare waarde.

Het was dus geen wonder, dat reeds na eenige uren de hotelbedienden het over den voornamen vreemdeling geheel eens waren en dat Linnen vier en twintig uur de eigenaar van het hotel den verslaggevers der couranten mededeelde dat Charly Brand hem in vertrouwen verteld had, dat de bewoner der vorstelijke vertrekken in het hotel Druond, niemand minder was dan de Indische nabob — vorst van Indrabad — of gelijk hij door zijn onderdanen genoemd werd:

Radja Sorindro.

Het zou Raffles gemakkelijk gevallen zijn om van de leveranciers, die het hem lastig maakten, voor miljoenen op crediet geleverd te krijgen.

Maar hij had volstrekt het plan niet om een der handelaren voor een cent te benadeelen.

Iedere leverancier kreeg het bescheid, dat Zijn

Hoogheid geen inkoopten wilde doen, voordat hij uit Londen teruggekeerd was.

Maar met dit bescheid schenen de Parijsche kooplieden niet tevreden te zijn.

Een van hen in het bijzonder, de eigenaar van een automobielfabriek, wilde volstrekt aan Zijn Indi'sche Hoogheid een auto verkoopen.

Het was er hem vooral om te doen, den Indischen vorst als een reclamemiddel te gebruiken.

Toen Raffles hun echter dit genoeg niet wilde doen, nam de autofabrikant den graaf de Caters in den arm, en toen Charly Brand hem eveneens afwees, beloofde hij hem 5000 francs ten bate eener liefdadige instelling.

Zijn bedoeling was echter, dat Charly Brand die 5000 francs voor zich zou behouden, als Raffles een auto van hem ten geschenke wilde aannemen, onder voorwaarde, dat hij dan als hofleverancier van den vorst van Indrabad moest worden benoemd.

Toen Charly Brand dit aan zijn vriend mededeelde, lachte deze en zei:

„Het is goed — als de man volstrekt een auto kwijt wil, laat hij die dan naar het hotel sturen.”

Reeds den volgenden dag werd een prachtige auto van zestig paardekracht op de binnenplaats van het hotel gebracht, en des avonds verscheen in alle couranten het bericht, dat Zijn Hoogheid de vorst van Indrabad een auto gekocht had van de firma Ferdier, en dat deze firma tot hofleverancier van den vorst benoemd was.

Het gevolg daarvan was, dat een gansch leger van Parijsche leveranciers bij den Indischen vorst, alias John C. Raffles, wenschte te worden toegelaten.

De autofabrikant had zijn bekenden alles medege-deeld, en daar de meesten van hen het er op toelagden om eveneens het wapen van den buitenlandschen vorst te mogen voeren, kwamen er zich zoovelen aanmelden, dat Charly Brand er geen raad meer mede wist.

Er waren onder anderen een groot juwelier, een Parijsch tailleur, een handelaar in phonografen, een meubelfabrikant, ja zelfs een fabrikant van luchtschepen gekomen.

Al deze lieden gaven den begeleider van den vorst, evenals de autofabrikant gedaan had, een of meer banknoten van duizend francs voor weldadige doeleinden, en namen tevens de vrijheid, het een of andere

kostbare voorwerp aan den vorst van Indrabad aan te bieden, als een bewijs hunner hoogachting.

John C. Raffles moest lachen, toen Charly Brand hem twee dagen voor hun afre's naar een groote schuur bracht, die gevuld was met al de voorwerpen, welke Charly voor Raffles had ontvangen.

Daar bevonden zich een concert-vleugel, een phonograaf, een luchtschip, een auto, ja zelfs een wieg, allerlei speeltuigen, horloges, kleeren, kortom, er was bijna niets, dat niet aanwezig was.

„Zeg eens, Charly,” vroeg Raffles, „hoeveel hofleveranciers heb ik nu hier in Parijs wel?”

Charly Brand haalde zijn zakboekje te voorschijn en begon te tellen.

Toen hij tot no. 60 gekomen was, zei Raffles:

„Het schijnt wel, dat alle Parijzenaars hofleveranciers van mij geworden zijn.”

„Dat schijnt wel zoo, Edward,” antwoordde zijn vriend fluisterend, zoodat niemand het hooren kon. Want als hij overluid sprak dan noemde hij Raffles steeds: „Hoogheid”.

„En hoeveel geld heb je ontvangen voor liefdadige doeleinden?”

„Tweemaal honderd dertig duizend francs.”

Raffles schudde het hoofd.

„Men zou bijna niet kunnen gelooven, voor hoeveel waarde men van die menschen krijgen kan! Ik bemoei mij met niemand in Parijs en toch zijn de lui dwaas genoeg om mij geld en goederen te brengen.”

„Maar wij moeten niet vergeten, dat zij allen hofleveranciers geworden zijn.”

„Dat is zoo,” zei Raffles. „Het is de jacht naar titels en orden! Het is heel goed, dat zij door hun dwaasheid zooveel geld aan mij verliezen.”

Charly Brand begon te lachen en sprak:

„Iederen dag kon men in de couranten lezen, wie door jou tot hofleveranciers benoemd zijn. De Parijzenaars moeten wel denken, dat je hier millioenen uitgeeft.

Geen enkele van deze lui zal vertellen, dat hij je zulke groote geschenken gegeven heeft, maar ieder van hen denkt, dat hij de eenige is, die op deze wijze hofleverancier is geworden.”

„Weet je wel, beste vriend,” zei John C. Raffles, „dat je een groote wilskracht bezit? De truc, die je hier in Parijs gebruikt hebt, is een waar meesterstuk. Charly, ik ben tevreden over je!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De wensch van den Koning.

Bim — bam — bim — bam — hoorde men de klok van het beroemde hoofdbureau van politie te Londen, officieel genaamd: Scotland Yard.

Iederen klokslag had secretaris Marholm, die reeds vijf jaar in het bureau van den „geweldige” werkzaam was, geteld.

Bij den laatsten slag wierp hij een wanhopigen blik op den stapel papieren, die voor hem op het schrijfbureau lag en welke nog behandeld moesten worden; hij bromde in zich zelf:

„De drommel mag weten, hoe snel de tijd vervliegt. Van hedenmorgen af werk ik nu reeds; 't is om er wanhopig van te worden! Alles wat door de luiheid van mijn chef is blijven liggen, moet worden bijgewerkt, en nog steeds schijnen de onafgehandelde stukken niet minder te worden.

Ik word soms zoo woedend, dat ik dien kerel gaarne een slag in zijn gezicht zou willen geven, om zijn wangen, die in den laatsten tijd door zijn bovenmatig drinken reeds tamelijk dik zijn geworden, nog meer te misvormen.

Hij is geweldig lui!”

Hij was met zijn verwenschingen zeker nog verder gegaan, maar de „geweldige” van Scotland Yard, de inspecteur van politie Baxter, kwam juist binnen.

Voor korten tijd had deze, om niet voortdurend onder de controle van secretaris Marholm te staan, naast zijn bureau een tweede vertrek laten inrichten, dat door een deur verbonden was met het bureau van den inspecteur.

Voor Marholm was dat een soort van muizenval.

Het kwam hem voor, alsof hij een in de val zittende rat was, want ieder oogenblik kon hij door den inspecteur verrast worden, zonder er vooraf iets van te merken.

Inspecteur Baxter had daar plezier in.

Ieder oogenblik stak hij zijn hoofd door de geopende deur, keek naar binnen en vroeg:

„Ben je nog niet gereed met het werk, Marholm?”

Tot antwoord hoorde men dan:

„Tot uw dienst, neen, mijnheer de inspecteur!”

Sedert inspecteur Baxter te Berlijn was geweest en daar de discipline had gezien, had hij het noodig geacht, dat zijn ondergeschikte beambten tegenover hun chef even onderdanig moesten zijn, als dit in Duitschland het geval is.

Maar alles, wat inspecteur Baxter gedaan kon krijgen was, dat de agenten nu altijd, als zij door iemand, die boven hen stond werden toegesproken, rechtop gingen staan, buik ingetrokken, pink op den naad van den broek — en verder niets mochten antwoorden dan: „Present — tot uw dienst!”

De Londensche couranten hadden zich hierover reeds vroolijk gemaakt.

Zij hadden Baxter aan de kaak gesteld en hem met onaangename woorden begroet.

Maar Baxter was te trotsch op zijn nieuwe dienstregeling en dacht er niet aan, die weder af te schaffen.

Hij had de agenten in alle gedeelten van Londen dagen lang laten drillen, totdat zij eindelijk de discipline geleerd hadden.

Baxter was op dit succes trotscher dan wanneer hij een ridderorde had gekregen.

Toen hij bij den secretaris kwam, wierp hij een ontevreden blik op de massa onafgedane stukken en zei:

„Je moest liever wat minder rooken, Marholm. Het is geen wonder, dat je niet klaar komt, als je in plaats van te werken den kostbaren tijd er mede doorbrengt om die gemeene Duitsche tabak te rooken.

Ik ben tot mijn spijt niet in het bezit van een verordening, die het rooken gedurende den diensttijd verbiedt.”

De „vloot”, zooals secretaris Marholm door zijn collega's en de misdadigers te Londen genoemd werd, keek den inspecteur ontstemd aan, tastte met zijn rechterhand in zijn zak, haalde een tabaksdoos te voorschijn, nam de voor hem liggende pijp en zei:

„Ik ben u zeer dankbaar, mijnheer de inspecteur. U

herinnert mij eraan, dat ik nog geen pijpje gerookt heb.

Het wordt waarlijk tijd, om mijn door het werk verslapte zenuwen, door het genot van een pijpje tabak weer op streek te brengen."

Inspecteur Baxter keek hem woedend aan en sprak:

"Je zult zeker nog eens, evenals koning Edward, aan nicotine-vergiftiging sterven."

De „vloo” stopte zijn pijp, nam een lucifer en begon te rooken.

Nadat hij een paar trekken gedaan had, zei hij:

"Ik hield veel van den koning! Door aan nicotine-vergiftiging te sterven, heeft hij de wereld getoond dat hij een gentleman was.

Nicotine behoort niet tot de dingen, die men verachten moet. Maar — het is altijd nog beter en voorname, mijnheer de inspecteur, door nicotine-vergiftiging te sterven, dan door alcohol-vergiftiging en delirium.

Dergelijke menschen hebben gewoonlijk een verschrikkelijk einde. Behalve dat een dronkaard reeds gedurende zijn leven een bron van allerlei kwaad voor zijn omgeving is, wordt hij gewoonlijk ook nog na zijn dood aan verschrikkelijke dingen blootgesteld, omdat hij, daar zijn lichaam met alcohol doortrokken is, den dag der opstanding niet kan medemaken, want zijn lijk, dat in spiritus ligt, is niet tot ontbinding overgegaan."

Inspecteur Baxter keek als een razende stier, wien een roode doek voor de oogen wordt gehouden.

Hij was gaarne op de „vloo” aangevlogen, om dezen met zijn vuisten te bewerken.

Maar hij had te veel respect voor de krachten van den kleinen secretaris en durfde het niet te wagen om hem eens flink af te ranselen.

"Ik hoop toch niet, Marholm, dat je mij bedoelt, omdat ik nu en dan eens een glaasje cognac drink?"

De „vloo” bleef kalmpjes rooken en zei:

"Maar mijnheer de inspecteur! Ik heb nog nooit bemerkt, dat u nu en dan een cognacje drinkt."

Hij dacht daarbij: „Hij drinkt altijd een heele flesch leeg. Eén cognacje is hem de moeite niet waard."

Inspecteur Baxter was door de woorden van de „vloo” kalm geworden.

Zijn woede was verdwenen en terwijl hij verder naar het midden van het vertrek ging, zei hij:

"Je hebt anders volkomen gelijk, waarde Marholm. De menschen, die drinken, zijn waarlijk een ongeluk voor hun omgeving."

"Dat zijn ze," antwoordde de „vloo”.

"Hebben wij nog veel te doen?" vroeg Baxter nu.

Met het woordje *wij* bedoelde hij hen beiden, terwijl het inderdaad alleen de „vloo” betrof.

Want behalve, dat hij de stukken onderteekende, verrichtte inspecteur Baxter hoegenaamd niets.

De „vloo” antwoordde op denzelfden toon:

"Wij hebben nog zeer veel te doen. Wij moeten heden langer werken dan gewoonlijk. Wij komen zeker hedenavond vóór tien uur niet klaar. Wij moesten den ganschen nacht maar doorwerken. Wij hebben een moeilijke betrekking!"

Inspecteur Baxter knikte en zei:

"Ja, Marholm. *Wij* hebben het inderdaad moeilijk. *Wij* weten inderdaad niet hoe *wij* met het werk gereed zullen komen. *Wij* moesten een veel grooter personeel hebben. *Wij* hebben de moeilijkste betrekking in geheel Londen!"

Bij deze woorden knikten zijn knieën telkenmale, zoodat de „vloo” dacht:

"Je bent weer behoorlijk boven je theewater".

"Ik ga nu heen", zeide de „geweldige” van Scotland Yard en klopte Marholm vertrouwelijk op den schouder.

"Ik vertrouw er op, Marholm, dat je alles gereed zult maken. Geheel Londen verwacht van ons — dat wil zeggen van mij — dat ik steeds als een overwinnend veldheer uit den strijd tegen de misdaad kom. Ach, ach, wat beleven wij booze tijden!

Pas is onze koning Edward gestorven, bij wiens begrafenis wij de handen vol werk hadden, of er komt reeds weer een hoop nieuw werk ter gelegenheid van de kroningsfeesten van Zijne Majesteit koning Georg.

Morgen ontvangen wij de lijsten van al de voorname personen, die bij deze festiviteiten aanwezig zullen zijn.

Het zal wel weer blijken, dat wij te weinig manschappen hebben om bij al die hooge persoonlijkheden den veiligheidsdienst naar behooren waar te nemen".

"Maar mijnheer de inspecteur, de hofmaarschalk zou reeds hedenavond de lijst der vreemde vorstenden. Wil u misschien nog wachten?"

"Nee, nee, Marholm — ik kan nauwelijks meer op mijn beenen staan.

Ik ben zoo vermoeid, dat ik rust noodig heb. Het zal morgen nog vroeg genoeg zijn".

Met zijn door de alcohol verglaasde oogen keek hij Marholm nog eens aan, en verdween uit het vertrek.

Hij hoorde den wensch van Marholm niet meer, die bromde:

„Ik wou, dat je als belooning voor je luiheid de koorts kreeg! Wacht maar — ik hoop je nog eens een poets te spelen, waaraan je genoeg zult hebben”.

Eenige minuten nadat de inspecteur het hoofdbureau had verlaten, kwam een bediende van den hofmaarschalk met een portefeuille onder den arm, liet zich aan Marholm, die thans den inspecteur verving, voorstellen en overhandigde hem de lijst van de vorsten en andere hooggeplaatste personen, die de eerstvolgende dagen, ter bijwoning van de kroningsfeesten, te Londen zouden aankomen.

De „vloer” wierp een vluchtigen blik op de lange lijst en zei:

„Dat zal ons weer veel werk geven.”

„Dat geef ik gaarne toe”, zei de beambte. „Maar dienst is dienst”.

Na deze woorden verdween hij en de „vloer” was weer alleen.

Voordat hij de lijst verder inkeek, stopte Marholm zich opnieuw een pijp en ging daarna met de beenen over elkander geslagen, op een stoel zitten.

„Nu behoef ik niet bang te zijn, dat inspecteur Baxter mij verrast”.

Na een poos nam de „vloer” de lijst weer op en begon te lezen.

Met een potlood schreef hij op, hoeveel agenten en detectives hij bij de aankomst en ter begeleiding der vorstelijke personen noodig had en noteerde tevens de namen van degenen, die hij bestemd had voor den persoonlijken veiligheidsdienst der vorsten.

Plotseling hield hij op. Hij zag den naam van den nabob, den vorst van Indrabad — de machtigste heer-

scher en onderdaan van den koning van Engeland.

Hij las: „Zijne Hoogheid Radja Sorindro, vorst van Indrabad, komt met klein gevolg, den graaf De Caters, des avonds om 7 uur 25 minuten, via Parijs aan het Victoriastation.”

Er kwam een glimlach op zijn gelaat.

Hij dacht, dat deze persoon een andere machtige vorst was, dien hij en geheel Engeland goed kende — namelijk de grootste van alle avonturiers — lord Edward Lister, of zooals hij zichzelf noemde John C. Raffles!

Hij begon hartelijk te lachen, daar hij las:

„Het is de uitdrukkelijke wensch van den koning, dat bij deze gelegenheid de meest flinke en knappe agenten in functie zullen zijn”.

„Dat is mooi”, dacht de „vloer”, „oud-Engeland wil toonen, dat wij het eerste en flinkste volk der wereld zijn.

Maar dat betwijfel ik sterk. Als ik mijn landgenooten aanzie, dan zijn ze alles behalve flink en knap.

De een drinkt te veel en de anderen maken pret! Wel, wij zullen zien!”

Na deze woorden stond hij op, trok zijn overjas aan en verliet het bureau, want hij dacht er in de verste verte niet aan om tot middernacht te blijven doorwerken.

Onder het naar huis gaan kon hij de gedachte niet van zich afzetten, dat er achter dezen Indiër, den Radja Sorindro, de een of andere persoon school, die hem en het hoofdbureau een noot te kraken zou geven.

DERDE HOOFDSTUK.

De puist op den neus.

Den volgenden morgen, toen de chef van Scotland Yard in het bureau kwam, zette de „vloo” een vroolijk gezicht.

Zoodra de inspecteur den grijnslach op het gelaat van zijn ondergeschikte ontdekte, vond hij aanleiding om driftig te worden.

„Wordt ge door een vloer gestoken?” waren de eerste woorden, die Baxter, in plaats van een morgengroet, uitsprak.

„Wat bedoelt u daarmee, mijnheer de inspecteur?” vroeg de „vloo”, en zocht naar zijn pijp; „zou ik die dan van u overgeërfd hebben?”

Baxter kruiste zijn armen over de borst, keek de „vloo”, die zijn pijp gevonden had, woedend aan en riep:

„Met dergelijk ongedierte houd ik mij niet op!”

„Goed”, zei de „vloo”; „maar nu begrijp ik nog niet, hoe u er bij komt om mij te vragen, of een vloer mij steekt”.

„Omdat jij je gezicht zoo vertrekt”.

De „vloo” keek in den ouden spiegel, die dicht bij hem aan den muur hing en zei:

„Daarvan bemerk ik niets, mijnheer de inspecteur”.

„Dat geloof ik gaarne”, antwoordde Baxter. „Jij bemerkt nooit iets. Het zou wel een wonder zijn, als jij eens iets opmerkte”.

„Zoo?” antwoordde de „vloo” — „niettemin heb ik zooveel iets opgemerkt en wel bij u, mijnheer de inspecteur”.

„Heb je iets aan mij bemerkt? — Wil je misschien weer een flauwe grap met mij uithalen? — Ik zeg je, Marholm, dat mijn geduld ten einde loopt — bij de eerstvolgende gelegenheid, als je je weer een grap veroorlooft, sla ik je zoodanig, dat mijn hand er pijn van doet”.

„Drommels”, zei de „vloo”, „dan hebt u zeker een zachte hand”.

Baxter keek met bewondering naar zijn hand en zei:

„Ik kan mij er over verheugen, een welverzorgde

hand te hebben. Daarom sla ik ook nooit. Maar zeg mij nu eens, wat je aan mij hebt opgemerkt.”

„Dat kunt u zelf wel in den spiegel zien, mijnheer de inspecteur.”

„O zoo —”

Inspecteur Baxter ging voor den spiegel staan en keek er in — „je bedoelt de puist, die ik op mijn neus heb?”

„Jawel, mijnheer de inspecteur. Het is een bijzonder mooie puist. Ik heb nog zelden zulk een mooie puist op den neus van iemand gezien; u bent er mooier door.”

Inspecteur Baxter begreep niet of dit spotternij, of de eerlijke meening van de „vloo” was.

„Heb je soms een studie gemaakt van mijn puist?”

„Neen — het tegenovergestelde is waar. Ik zie die heden voor het eerst.”

Inspecteur Baxter stond op en zei:

„Daar heb je reeds de bevestiging van mijn bewering. Jij merkt niets op; want deze puist heb ik minstens reeds twintig jaar op mijn neus.”

De „vloo” wierp een onderzoekenden blik op de puist, die op den punt van Baxter's neus zat en zoo groot was als een boon.

Hij antwoordde:

„Sedert twintig jaar — nu ja, daar ziet ze ook wel naar uit.

Als zij nog twintig jaar zoo doorgroeit, dan wordt zij grooter dan uw neus.”

„Dat is onmogelijk. De puist was altijd zoo groot als nu. Ik heb er bij een specialist naar geïnformeerd en van hem vernomen, dat de voornaamste lieden, de grootste genieën, veelal puisten op hun neus hebben gehad.

Bijvoorbeeld de geniale componist Liszt en Napoleon.”

„De puist van Liszt was mij bekend, maar dat Napoleon er ook een gehad heeft, hoor ik heden voor de eerste maal.”

„Omdat jij niets weet, is dat geen wonder. Op de

gewone school, die jij bezocht hebt, wordt dat niet onderwezen."

„Met uw verlof, mijnheer de inspecteur; ik meende tot dusverre steeds, dat u, evenals ik, slechts een gewone school hebt bezocht."

„Je vergist je en toont nu weer, dat je niets weet. Ik heb natuurlijk in mijn jeugd dezelfde school als jij bezocht, maar daarna ging ik naar Caton en kreeg daar onderricht in Grieksch, Latijn en andere vakken."

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer de inspecteur, dat wist ik niet. Ik heb u ook nog nooit Latijn of Grieksch hooren spreken."

„Dat zal ik bij de eerstvolgende gelegenheid eens doen."

„Dat zou mij zeer aangenaam zijn, mijnheer de inspecteur, want ik ben zeer leergierig. Juist de oude talen — Grieksch en Latijn — algebra — en dergelijke wetenschappen, heb ik altijd verlangd te leeren."

„Het zou je ondergang zijn als jij, die bijna geen hersens bezit, je met dergelijke wetenschappen gingt bezighouden.

Je zoudt bepaald krankzinnig worden. Ik — die vrij wat betere hersens heb dan jij, ben met deze kennis zeer voorzichtig.

Telkens, als ik mij met jou moet bezig houden, krijg ik eenige dagen hoofdpijn. Daarom maak ik van mijn kennis geen gebruik en loop er nooit mee te koop, dat ik Grieksch en Latijn even vloeiend spreek als de professoren in Caton."

De „vlooi" had onder dit gesprek zijn pijp gestopt en begon te rooken.

Inspecteur Baxter liep ongeduldig door het vertrek, omdat hij de Deutsche tabak, die Marholm rookte, niet kon uitstaan.

„Hoor eens, Marholm", sprak hij, „je hebt zeker wel in de couranten gelezen, dat het tegenwoordig mode is om theeblaren te rooken.

Daarmede kunt ge in het vervolg veel geld sparen. Je neemt eenvoudig afgetrokken thee, droogt ze en rookt ze in plaats van tabak".

De „vlooi" lachte.

„Waarom lach je?"

„Omdat, wat u daar gezegd hebt, onmogelijk is, mijnheer de inspecteur!"

„Wat belieft je?"

„Ik bedoel dat uw bewering, om nadat de thee afgetrokken is, die te drogen en dan te rooken, onzin is".

„Je bent een os, Marholm — het is duidelijk genoeg, dat ik de theebladen bedoel".

„O, ik dacht, dat u de thee bedoelde en dat ik een Turksche waterpijp moest koopen, om de thee te kunnen rooken".

„Je bent een stommeling!"

De vlooi antwoordde daarop:

„Dat is weer iets nieuws, maar als u dat meent, dan heb ik er niets op tegen. Maar, mijnheer de inspecteur, laat ons nu aan onze zaken beginnen".

Baxter stak een sigaret op, ging voor zijn schrijfbureau zitten, sloeg de beenen over elkaar en vroeg: „Welk nieuws is er dan?"

„Er is gisteren, kort na uw vertrek, een lijst van den koninklijken hofmaarschalk gekomen, waarop de namen vermeld staan van al de gasten, die ter gelegenheid van de kroningsfeesten naar Londen komen. Ik heb reeds achter de namen der vorsten geschreven, hoeveel agenten wij voor den veiligheidsdienst noodig hebben; maar er is een zaak, waarin ik niet alleen beslissen kan".

„Welke zaak is dat?" vroeg Baxter.

De „vlooi" kreeg de lijst, keek er in en begon te rooken.

Nadat hij zich in dikke tabakswolken had gehuld, sprak hij:

„Zijne Majesteit verlangt, dat wij alleen bijzonder knappe, flinke agenten voor de ontvangst en den veiligheidsdienst van de vorstelijke gasten zullen nemen."

Na deze woorden zweeg de „vlooi" en begon op nieuw dikke rookwolken uit te blazen.

„Dat is zeer gemakkelijk, Marholm", zei Baxter, „Dan zal ik persoonlijk en — en —"

Hij zweeg. Want hij moest er over nadenken, wie behalve zijn persoon als een knap man bekend stond.

De „vlooi" sprak echter:

„Het is toch een verkeerde zaak."

„Wat is verkeerd?"

De „vlooi" begon te lachen en antwoordde:

„Wel, ik bedoel dat u wilt doorgaan voor een mooi man."

Bom! — de inspecteur sloeg met zijn vuist op het schrijfbureau.

Van schrik was de „vlooi" van zijn stoel opgesprongen en keek naar den „geweldige".

Het gezicht van dezen was vuurrood geworden en beleedigd keek hij naar zijn ondergeschikte.

„Wat is er nu weer?" vroeg de secretaris.

„Wat er nu weer is?” schreeuwde Baxter — „je ziet wel, wat er is! Je hebt mij weer zoodanig beleedigd, dat ik uit woede met de vuist op het bureau sloeg. De duivel mag je halen met je schandelijke opmerkingen!

Hoe kom je er bij, het te durven wagen om mij, je chef, den inspecteur van politie van Scotland Yard, tegen te spreken?”

„Ik spreek u niet tegen.”

„Ja — dat doe je wel! — Je hebt zoeven beweerd, dat ik niet de mooiste man van Scotland Yard ben en geen recht heb mij als zoodanig voor te stellen.”

„Wel zeker — dat heb ik beweerd en wel omdat u een puist op uw neus hebt.”

Inspecteur Baxter antwoordde:

„Het is jou schuld niet, dat je dom geboren bent, anders zou je wel weten, dat zulk een puist de schoonheid van een man verhoogt, dat zij hem een voornaam uiterlijk geeft.

Je hebt er geen begrip van, Marholm, wat mannelijk schoon is!”

„Waarde heer inspecteur, ik wil u niet beleedigen. Maar het betreft hier niet alleen uw puist, uw geheele voorkomen is echter niet datgene, wat de Perzische prins schoonheid noemt.

Voor ons, hier in Londen, bent u zeker een mooi man. Maar — voor zulk een Perziër — ach, die schijnt een heel anderen smaak te hebben.

Vraag het aan al de beambten hier, of u inderdaad mooi bent. Of vraag het aan wie u wilt en eerst daarna kunt u zelf oordeelen.”

Baxter sprong op, liep naar de deur en riep:

„All right — ik zal het je bewijzen en al de agenten voor mij laten komen.”

Hij opende de deur en riep in het andere vertrek, waar verscheidene agenten en detectives zaten:

„Komt eens hier, één voor één!”

Eenige oogenblikken later stond een der Iersche agenten voor Baxter, met den pink op den naad van de broek, den buik ingetrokken, de borst vooruit en den neus in de hoogte.

„Zeg eens, agent”, zei Baxter; „houd je mij voor een mooi man?”

De brave Ier begon te lachen en antwoordde:

„U ziet er zeer goed uit, mijnheer de inspecteur. Maar of u mooi bent, dat weet ik niet”.

Baxter keek hem woedend aan, terwijl de „vloot” begon te lachen.

Een gelijksoortig antwoord gaven hem al de ondergeschikten.

Toen de laatste van hen het bureau verlaten had, zei Baxter:

„Marholm, je bent het toch met al de andere agenten eens; het is een onbeschaamdheid van je, maar je wilt mij tergen”.

„Ik weet een goed midden voor u”, zei de „vloot” met onverstoorbare kalmte.

„Er zijn hier te Londen verscheidene schoonheidsdoctoren. Ga naar een van hen toe en laat u daar mooi maken”.

„Dat idee is niet slecht”, beweerde Baxter.

„Ik kan het ten minste probeeren. Natuurlijk mag de man niet weten, wie ik ben. Want dan zou hij het zoo spoedig mogelijk aan de Londensche pers vertellen, en deze zou niet in gebreke blijven, schandelijke artikelen over mij te schrijven.”

„Wij moeten behalve u nog eenige lieden hebben? Hoe denkt gij over mij?” vroeg Marholm.

Baxter vertrok spottend zijn mond en keek de „vloot” minachtend aan.

„Hoor eens, Marholm, je bent zoo leelijk, dat je best als vogelverschrikker kunt dienen, verbeeldt je je werkelijk, dat je met mij kunt concurreeren?”

„Mijn vrouw vindt mij heel mooi!”

„Je vrouw heeft volstrekt geen smaak. Dat heeft zij bewezen, toen zij met jou getrouwd is”.

„Hoor eens, mijnheer de inspecteur, ik verzoek u, mijn vrouw er buiten te laten. En wanneer ik haar datgene vertelde, wat u zoeven gezegd hebt, kon u weleens nader kennis met haar maken en ik geloof, dat dit niet in uw voordeel zou zijn”.

Baxter, die bang was voor een uitbarsting van toorn van Marholm, zoodra hij iets omtrent zijn vrouw zei, opende de op de schrijftafel liggende papieren en begon te schrijven.

Na een poos keek hij de „vloot” aan, die uitknipsels uit een courant maakte.

„Wat knip je daar uit, Marholm?”

„Ik maak een strooptocht”.

„Een strooptocht? Wat bedoel je daarmee?”

„Ik wil de detectives van Scotland Yard opdragen, om in de eerstvolgende dagen de zoogenaamde masseuses te verdrijven.

Deze vrouwen zetten de couranten weer vol met haar advertenties en treden op met een brutaliteit, alsof er geen politie meer in Londen bestond.”

Baxter schudde het hoofd.

„Wat heb je dan met de masseuses gehad?”

„Zeer veel”, antwoordde de „vloot”. „Deze vrou-

wen plegen de schandelijkste misdaden. Het ergste is, dat zij er niet tegen opzien om in onze voornaamste dagbladen advertenties te plaatsen, om haar misdaden daarachter te verbergen."

„Je spreekt in raadsels, Marholm. Welke misdaden bedoel je eigenlijk?"

„Dat kan ik u zoo niet zeggen, mijnheer de inspecteur; het zij u voorloopig genoeg, dat er in de laatste dagen verklaringen uit de ziekenhuizen gekomen zijn, waar de slachtoffers van deze schepsels — eenvoudige burgervrouwen — gestorven zijn.

Nu heffen de conservatieve bladen angstkreten aan en verlangen strenge straffen voor de schuldigen — voor de masseuses.

In dezelfde bladen, waarin zij spreken over deze schanddaden, maken zij melding van de advertenties dezer hyena's. Daar moet een einde aan gemaakt worden.

Daarom heb ik de advertenties uitgeknipt en wil nu door onze detectives de masseuses laten verdrijven. Bovendien wil ik door ons hoofdbureau een klacht doen opmaken tegen de uitgevers der couranten en hen ter verantwoording voor de rechtbank dagen. Ik denk, dat dit wel zal helpen."

„Als je het proces-verbaal over deze zaak in orde hebt, moet je het mij maar overhandigen," zei Baxter. „Ik geloof, dat je gelijk hebt. Men moet maar eens streng tegen ze optreden....

Zeg mij nu eens in ernst, Marholm — was het geen grap van je, toen je beweerd hebt dat ik geen mooi man ben?"

„Neen, mijnheer de inspecteur. Ik heb dat in vollen ernst gemeend en ben bereid het nog eens te herhalen.

Maar daar u het noch van mij, noch van uw ondergeschikten gelooven wilt, zou het beste zijn, te informeren bij vreemdelingen in restauraties. Zij hebben er in elk geval geen belang bij om u de waarheid niet te zeggen."

„Je hebt gelijk, Marholm. Daar deze quaestie mij belang inboezemt, laat ik de zaken hier voor heden verder aan jou over en zal mij naar de restauraties van het Strand begeven."

De „vloot" was er zeer over in zijn schik, dat de inspecteur heenging.

Met een vroolijk gezicht groette hij zijn chef en kon nu ongestoord zijn werk hervatten.

Baxter had intusschen thuis burgerkleeren aange trokken en ging naar het Strand wandelen.

Reeds in het eerste café, waar hij de gasten naar zijn manlijke schoonheid vroeg, werd hij luidkeels uitgelachen en begonnen de bezoekers hem, wegens de puist op zijn neus, voor den gek te houden; eenigen dachten zelfs, dat hij krankzinnig was en in een gesticht thuis hoorde.

Toen Baxter des avonds thuis kwam, was hij erg teleurgesteld, want wien hij ook gevraagd had, overal had men zich vroolijk over hem gemaakt en hem ervan overtuigd, dat hij met zijn puist op den neus een terugstootend uiterlijk had.

Met de geruststellende gedachte en het vaste besluit om den volgenden dag een schoonheidsdokter te raadplegen, sliep hij in.

VIERDE HOOFDSTUK.

Baxter woedend.

De „vloer” was een dier beambten, die steeds door de verslaggevers der couranten werd opgezocht, om van hen de nieuwste berichten uit het hoofdbureau van politie te ontvangen.

Ook dezen avond, toen Marholm uit het bureau kwam, wachtte voor de deur een journalist van de Londensche *Times* op hem.

Nadat deze Marholm gegroet had, vergezelde hij hem op zijn weg naar huis om nieuws van hem te hooren.

Alles wat Marholm had mede te deelen was, dat de hofmaarschalk de aankomst der vorstelijke personen had medegedeeld en de journalist noteerde de datums.

Hij wilde zich reeds van de „vloer” verwijderen, toen hij uit oude gewoonte nog eens vroeg:

„Was dat alles, mr. Marholm?”

Marholm dacht eenige oogenblikken na en zei toen:

„Ik heb waarlijk nog iets vergeten. Wij mogen op bevel van Zijne Majesteit dezen keer slechts buitengewoon mooi gebouwde mannen voor den veiligheidsdienst en bij de ontvangst der vorsten dienst laten doen, opdat de vreemdelingen zien, dat wij niet zoo gedegenereerd zijn, als de buitenlandsche pers verscheidene malen heeft medegedeeld.”

De journalist lachte en sprak:

„Hoor eens, Marholm — in vertrouwen zeg ik u, — niet alleen de buitenlandsche pers heeft zich over onze politie vroolijk gemaakt, — maar vooral ook wij, hier te Londen.

Ik geloof dat u aan het hoofdbureau geen enkelen agent hebt, die voldoen kan aan de eischen, die de hofmaarschalk stelt. Speciaal is uw inspecteur Baxter iemand, die de lachspieren in beweging brengt.”

Bij het noemen van den inspecteur van politie moest de „vloer” lachen.

„U hebt gelijk. — Baxter is inderdaad het tegenovergestelde van een knap man. Ik heb daarover heden reeds een lang gesprek met hem gehad, waarbij hij

beweerde, in weerwil van de groote puist, die hij op zijn neus heeft, een zeer mooi man te zijn.”

„Heeft hij dan een puist op den neus?”

„En wat een!” lachte de „vloer”. „Die is bijna zoo groot als een tuinboon!”

„Prachtig,” zei de journalist. „Dat moet ik noteeren.”

Na deze woorden namen zij afscheid en de „vloer” ging, tevreden over het onderhoud, naar huis.

Hij smaakte de voldoening, dat hij met deze woorden zijn machtigen chef eens weer aan de kaak had gesteld.

Den volgenden morgen zat Eulalia, de nieuwe huishoudster van den inspecteur van politie, in de keuken thee te drinken. Dat was het eenige onderscheid tusschen haar en haar voorgangster, Angelika, waarmede de inspecteur zulke treurige ondervindingen had opgedaan, omdat zij op hem verliefd was.

Eulalia Quickebought, of zooals de „vloer” haar noemde: Quickebuik, dronk des morgens een liter thee, at daarbij een groot tarwebrood en verscheidene stukken koek.

Zij was vijftig jaar oud, uit Ierland afkomstig en droeg kunstmatig geverfd rood haar, dat zij met valsch haar opvulde.

Buitendien was zij, in tegenstelling met de brave Angelika, viermaal getrouwd geweest.

Vier mannen hadden haar niet zoodanig kunnen ergeren, dat de brave Eulalia ten grave gedaald was.

Sedert een half jaar was zij een treurende weduwe en had, naar aanleiding der advertentie van den inspecteur van politie, bij hem de betrekking als huishoudster aangenomen.

Bij haar komst had Baxter dadelijk gezegd:

„Ik neem je slechts in mijn dienst onder voorwaarde, dat je je niet moogt verbeelden, ooit met mij, die nog vrijgezel ben, te zullen trouwen.”

Daarop had Eulalia den inspecteur aangekeken met

een blik als een paardenhandelaar, die op de markt een paard wil koopen. Toen had zij met alle waardigheid gezegd:

„Daaromtrent kunt u gerust zijn, mijnheer de inspecteur van politie; ik houd meer van een ander soort mannen”.

„Hoor eens”, gaf de inspecteur, die zich gekrenkt gevoelde, ten antwoord, „wat heb je op mij aan te merken? Zie ik er niet in alle opzichten goed uit?”

„Daarover wil ik niet spreken”, antwoordde Eulalia, „maar u schijnt mij tamelijk sterk geleefd te hebben, want anders zou uw hoofd niet zoo kaal zijn.

Al mijn mannen waren deugdzaame menschen, tot dat zij in het huwelijk traden. Wij waren anders ook niet gelukkig geworden.”

Baxter was niet slim genoeg om de zinspeling der brave Eulalia, dat haar mannen tot aan hun huwelijk deugdzaam geweest waren, te begrijpen. Anders had hij haar wel gevraagd, waarom zij dan gedurende het huwelijk niet deugdzaam gebleven waren.

Eulalia bezat, volgens de meening van Baxter, de brutaliteit, hem precies op de minuut te wekken.

Geen schelden of vloeken hielp iets. Eulalia had volstrekt geen medelijden met den inspecteur, die door zijn nachtbraken steeds vermoeid was, maar zei:

„Mijn tweede man was spoorweg-beambte. Van hem weet ik nog, dat ieder ambtenaar precies op tijd in dienst moet zijn. Buiten dienst zijn zij gewoonlijk altijd suf. De hoofdzaak is op tijd aanwezig te zijn, want de dienst wordt hun door den koning betaald.”

Baxter smeekte soms om hem nog een oogenblik te laten liggen, sloot zelfs de deur van zijn slaapkamer af, opdat Eulalia hem niet uit het bed kon trekken.

Eulalia, die tevergeefs getracht had, de deur te openen, dacht eenige oogenblikken na en begon hartelijk te lachen.

Zij ging naar de telefoon en schelde de brandweer op.

Vijf minuten later kwam een wagen van de brandweer en een der manschappen vroeg aan Eulalia, waar de brand was uitgebroken.

Zij wees naar de gesloten deur van het slaapvertrek en zei:

„Ik heb gaslucht geroken en vrees, dat den inspecteur een ongeluk overkomen is.

Hij antwoordt niet op mijn geklop en daarom heb ik u opgescheld”.

Ook de manschappen der brandweer ontvingen geen antwoord op hun kloppen en deden eenvoudig hun

plicht door de deur met hun bijlen open te hakken.

Inspecteur Baxter sprong met een vloek uit zijn bed en keek met slaapdrongen oogen de brandweermannen aan.

„Ha”, zei Eulalia; „wij hebben u eindelijk toch wakker gekregen, ik dacht reeds, dat u een ongeluk was overkomen”.

De vloeken van inspecteur Baxter en de brandweermannen hoorde zij niet.

Zij had zoo'n dikke huid, dat zelfs haar trommelvlies daarmede overtrokken scheen.

Toen zij op zekeren morgen, aan de theetafel zittend, haar ochtendblad de Times las, moest zij luidkeels lachen.

Op de eerste zijde van het blad stond een groot portret; het was dat van den inspecteur Baxter, die voor een spiegel zittend zei:

„De puist maakt mij mooi”.

De puist stelde een groote tuinboon voor, waarop geschreven stond:

„De schoonheid leve!”

Daarna las Eulalia het artikel, waarin vermeld stond, dat de hofmaarschalk bij de kroningsfeesten niet anders dan mooie politieagenten verlangde.

In de courant las men voorts, dat de redactie nieuwsgierig was, hoe het hoofdbureau aan dezen eisch zou voldoen.

Buitendien stelde zij voor, om een schoonheidsconcours te laten houden onder de agenten.

De inspecteur van politie Baxter zou, wegens de puist op zijn neus, dan zeker den eersten prijs behalen.

Eulalia ging met het blad in de hand naar het slaapvertrek van den inspecteur.

Baxter sliep nog zoo vast, dat hij de soldatenvoetstappen van Eulalia niet hoorde; hij snurkte nog als een Amerikaansche houtzaagmolen.

Eulalia schudde hem heen en weer en hield den slaper de courant zoo dicht onder de oogen, dat hij haar wel zien moest, zoodra hij de oogen opende.

Na eenige oogenblikken was het de brave Iersche gelukt, den inspecteur wakker te krijgen.

Hij keek slaapdrongen naar de courant en moest wel denken, dat er inplaats van een courant, iets buitengewoons op zijn bed lag; misschien een spook.

Hij riep om hulp en probeerde om met beide handen het spook van zijn bed af te stooten.

Maar door deze bewegingen werd hij klaar wakker en zag, dat het een courant was, waartegen hij vocht.

Nu herkende hij ook Eulalia.

Woedend richtte hij zich in zijn bed op en schreeuwde:

„Je bent een onbeschaamde krankzinnige! Wat geeft je het recht om mij de courant onder den neus te duwen? Je weet toch wel, dat ik ten strengste verboden heb, mij een courant te brengen?”

Ik lees geen couranten — ik wil niets van die bladen zien — als het aan mij lag, dan werden alle courantenschrijvers met een steen om den hals in de Theems geworpen. De duivel mag ze halen!”

Bij deze woorden wierp hij de courant van zich af, zoodat Eulalia uitriep:

„Wel, mijnheer de inspecteur, verscheur uw eigen portret niet”.

„Wat? — mijn portret?” —

„Ja, uw portret, mijnheer de inspecteur. U bent zeer goed te herkennen. Vooral de puist op den neus!”

De inspecteur belette haar verder te spreken. Hij sprong uit het bed en scheurde de brave huishoudster het blad uit de hand.

Nauwelijks had hij zijn eigen beeld gezien, of hij viel als verlamd op zijn stoel.

Zijn oogen sprongen als het ware uit hun kassen. Het angstzweet liep hem langs het voorhoofd.

Dit portret in de courant was meer dan hij verdragen kon.

„Zal ik u een kop thee brengen, mijnheer de inspecteur?” vroeg Eulalia op meewarigen toon; „u ziet zoo bleek. Mijn overleden mannen kregen ook altijd thee van mij als zij er zoo bleek uitzagen.

Thee is een goed geneesmiddel.”

„Ga weg met je thee”, riep inspecteur Baxter met een stem, alsof hij een dooven agent een of ander moest bevelen; „het is een laagheid van je, om mij dadelijk bij mijn ontwaken dat portret voor oogen te houden. Je schijnt mij dood te willen martelen, mij te willen vermoorden. — Weg met jou en de vervloekte courant.

Weg! — weg! —”

Indien Eulalia zich niet vlug uit de slaapkamer verwijderd had, dan zou haar in het volgend oogenblik de waschkom, die de inspecteur gegrepen had, naar het hoofd gevlogen zijn.

Deze vloog nu tegen de dichtgeslagen deur aan en viel in scherven op den grond.

Het water stroomde door het vertrek en maakte de troek en uniformjas van den inspecteur, die hij als

gewoonlijk op den vloer gegooid had, door en door nat.

Voor de deur stond Eulalia te overwegen of het niet raadzaam was om naar het bureau voor ongelukken te telephoneeren, omdat de inspecteur volgens haar meening zijn verstand verloren had.

In de slaapkamer ging het razend toe.

De huishoudster had de courant achtergelaten en Baxter nam als een waanzinnige het blad papier op en bekeek nog eens zijn portret, dat er uitzag als een gorilla.

Het was inderdaad verschrikkelijk.

De teekenaar had de puist schandelijk vergroot. Er waren haren als stekels op, waardoor de woede van den inspecteur grenzeloos werd.

Hij begon het onschuldige blad te verscheuren.

Maar dat was hem niet genoeg, hij trapte op de verscheurde stukken die op den grond lagen, gooide de meubelen omver en haalde alles, wat zich in het vertrek bevond, het onderst boven.

Daarna begon hij zich woedend aan te kleeden en bemerkte in zijn opgewondenheid niet, dat hij een natte broek en jas aantrok.

Als een razende stier liep hij de straat op om zich naar het hoofdbureau te begeven.

Het ongeluk wilde, dat hij in de nabijheid van Scotland Yard een kiosk voorbij kwam, waar het portret van Baxter geëtaleerd was.

Baxter bemerkte ook, dat het publiek de bladen met zijn portret gretig kocht en dat heele groepen het lachend bekeken.

De boekhandelaar, die juist weer een exemplaar verkocht had, kreeg plotseling een gevoel, alsof Londen door een aardbeving getroffen werd.

Een onbekende had hem bij den kraag gepakt, hem in de hoogte getild en in de kiosk geduwd.

Men hoorde thans een luid geschreeuw, om den inspecteur heen, die deze heldendaad verricht had.

Maar niemand waagde het om met den geweldenaar te vechten. Baxter keek met rollende oogen om zich heen, trok de courant weg, verscheurde haar en liep verder.

Hij kwam nog een tweede kiosk voorbij, waar hetzelfde gebeurde.

Toen Baxter aan de deur van het hoofdbureau was gekomen, snelde hem een woedende menigte achterna; aan het hoofd daarvan waren twee courantenverkoopers, die schadevergoeding verlangden.

Baxter lette niet op hen, maar sloeg woedend de deur van zijn bureau dicht.

Daar zat de „vloo” en amuseerde zich over de prachtige caricatuur van zijn chef.

Hij was zoo in zijn nopjes, dat hij niets bemerkte van het binnenkomen van den inspecteur.

In het eerstvolgende oogenblik werd hij door de vuist van zijn chef bij de keel gegrepen en achterover getrokken.

De „vloo” keek hem aan en hoorde, dat hij riep:

„Ik wurg je, Marholm, ik sla iedereen dood, die zich veroorlooft, deze spotprent in handen te nemen! Dat heb jij mij zeker weer gelapt. Ha! ik zal mijn wraak aan je koelen. Je komt niet levend uit mijn handen!

Je hebt mij nu genoeg geërgerd —”

De „vloo” werd bont en blauw in zijn gezicht en hapte tevergeefs naar lucht.

Eindelijk begon hem de woede van den inspecteur te vervelen en daar hij, hoewel hij klein was, over buitengewone kracht beschikte en sterker was dan de inspecteur, gelukte het hem met zijn rechtervuist den inspecteur een slag te geven, zoodat Baxter als een elastieken bal op zij vloog.

Marholm sprong nu op en riep:

„U bent zeker krankzinnig geworden inspecteur; wat geeft u het recht om mij hier aan te vallen?

Ik zal u aanklagen, want u hebt getracht, mij te wurgen!”

„Ja,” riep Baxter, „dat ontken ik niet. Jij hebt zeker deze teekening bedacht. Niemand anders dan jij wist van de zaak af en je hebt zeker aan een der persbandieten medegedeeld, wat hier gaande is. Ik zal mijn revolver nemen en je overhoop schieten.

Dan ben jij, gemeene schorpioen, eindelijk van deze wereld verdwenen en heb ik rust.”

De „vloo” keek den razenden inspecteur aan, stak een pruim in zijn mond en zei:

„U bent inderdaad gek. Dat ontbrak er nog maar aan, dat u met uw revolver op mij wilt schieten.

Wanneer u nu niet kalm wilt worden, dan gooi ik de deur open en roep agenten om u, voor uw eigen veiligheid, achter slot en grendel te brengen.”

Deze woorden maakten den inspecteur nog razender. Hij liep naar zijn kast met het doel om zijn revolver te voorschijn te halen.

Maar door de slordigheid van Baxter lag het wapen niet op zijn gewone plaats. Hij keek als een krank-

zinnige in de leege kast en toen hij de revolver niet vond, riep hij:

„Daar zie je weer hoe slordig hier alles is! Je weet toch wel, dat hier op deze plaats altijd mijn revolver moet liggen!”

„Dat weet ik”, antwoordde de „vloo” koelbloedig. „Maar het was wel te voorzien, dat zij er nu niet zou zijn”.

„Daarmede wil je zeker zeggen, dat ik de oorzaak van de slordigheid ben, nietwaar?”

„Ja, zeker wilde ik dat zeggen, want wat gaat mij uw revolver aan?”

„Hier gaat je alles aan — jij bent mijn ondergeschikte — maar dat kan jij met je dommen kop niet begrijpen. Ik gelast je, om dadelijk de revolver te zoeken, of er gebeurt iets”.

De vloo ging, zonder een woord te zeggen, naar het schrijfbureau van den inspecteur, trok een lade open en nam het wapen er uit,

Met een tevreden blik stak Baxter er de hand naar uit. Maar Marholm gaf hem een slag op de hand en zei:

„Nee, mijnheer de inspecteur, zoo dom ben ik toch nog niet om u het wapen te geven, waarmede u mij wilt neerschieten.

Ik zal het wapen in mijn hand houden en zoodra u mij weer overrompelen wilt, zal ik uit noodweer op u schieten.”

De vastberaden toon, waarop de secretaris deze woorden sprak, werkte op Baxter als een koud bad.

„Je schijnt te droomen, Marholm”, zei hij. „Ik heb dat weliswaar in woede gezegd, maar denk er niet aan om mij zelf ongelukkig te maken.”

„Zoo? — Ik dacht gelukkig. Want u beweert altijd ongelukkig te zijn, zoolang als ik op uw bureau werkzaam ben”.

Baxter, die na jarenlange ondervinding wist, dat hij met de „vloo” nooit succes had, ging steunend op zijn stoel voor het schrijfbureau zitten en keek voor zich.

Nadat hij eenige minuten zoo gezeten had, keerde hij zich om en beval:

„Geef direct orders, dat de agenten naar alle kiosken gaan, om daar de couranten met mijn portret in beslag te nemen”.

De „vloo” schudde bedenkelijk het hoofd en antwoordde:

„Ik geloof, mijnheer de inspecteur, dat wij onze handen dan in een wespennest steken. Wij hebben

geen enkel wettelijk voorschrift, dat ons daartoe het recht geeft.

Ik begrijp overigens niet, waarom u zoo opgewonden bent. Ieder ander persoon in Londen en in het geheele koninkrijk zou zich gelukkig achten, als hij zoo in de couranten afgebeeld werd.

Zelfs de koning moet het zich laten welgevalven, dat de couranten zijn portret opnemen en ik geloof, dat wat de koning toe moet staan, u geen reden kan geven om zoo opgewonden te zijn; want u zult u als inspecteur van politie te Londen toch zeker niet verbeelden, beter te zijn dan de koning van Engeland.

Dat zou van uw zijde een verkeerde opvatting zijn."

Baxter's gelaatstreken helderden op, zijn toorn verdween en terwijl hij weer recht op in zijn stoel ging zitten, zei hij:

„Ik heb je waarlijk onrecht aangedaan, Marholm. Je bent toch een verstandig mensch. Mijn God, het angstzweet breekt mij uit, als ik eraan denk, dat ik in mijn woede bijna een ongeluk begaan en jou gewurgd had.

Ja, je hebt gelijk. Ik moet er trotsch op zijn, dat mijn portret, evenals dat van den koning van Engeland, in de couranten staat."

„En vooral de puist op uw neus, mijnheer de inspecteur, die is het mooiste van het geheele portret."

„Kijk eens," zei Baxter en lachte daarbij — „kijk eens, ik heb het je onlangs reeds gezegd, dat je mijn puist niet beleedigen moet.

Slechts voorname mannen hebben puisten en onderscheiden zich daardoor van de menigte".

„Dat komt uit", bevestigde de „vloot". „Ik geloof zelfs, dat, indien de koning van Engeland zoo'n puist op zijn neus had als u, alle hovelingen en andere getrouwe onderdanen zich zouden haasten, om eveneens zulke puisten te krijgen.

Voorloopig echter hebt u in Londen alleen het voorrecht, een beroemde puist te hebben".

Voor de deur van het vertrek, waar de agenten en detectives zaten, hoorde men een luid alarm.

Dat waren de courantenverkoopers, die met hun getuigen verschenen, om schadevergoeding te vragen.

De „vloot", die het lawaai hoorde, opende de deur om te vernemen wat er gaande was.

Met weinig woorden deelde de dienstdoende agent hem het verlangen der courantenverkoopers mede, zoodat er niets anders overbleef dan hen binnen te laten.

„Wat verlang je?" riep Baxter hun toe.

„Jawel", schreeuwde een van hen, „dat is hij!" — en hij wees met zijn vinger naar Baxter, — „hij heeft mij bij den kraag gegrepen en al mijn couranten vernield; bovendien heb ik door hem een wond aan mijn hoofd gekregen; hij moet alles vergoeden!"

„Ja, hij moet het vergoeden!" schreeuwden allen als in koor.

„Stilte!" gebood Baxter met een stem, zooals hij gewoonlijk in het hoofdbureau aansloeg.

„Hier heeft niemand een woord te zeggen, voordat ik het verkies.

Je bent hier niet op straat, maar in mijn bureau!"

Deze barsche toon had ten gevolge, dat de courantenverkoopers zich bedaard hielden.

„Wat verlangt ge van mij?" vroeg Baxter nu op kalmer toon.

Met beleefde woorden gaven de mannen nu hun verlangen te kennen.

„Dat zou nog mooier zijn!" antwoordde Baxter. — „Gij veroorlooft u om het portret van mijn persoon te verkoopen en verlangt nu schadevergoeding, omdat ik het vernietigde.

Neen, het tegenovergestelde is billijk! Ik zal u wegens beleediging van mijn persoon aanklagen. Ge verdient allen eenige weken in de gevangenis door te brengen.

Marholm, noteer even de woonplaats van deze lieden!"

Nog voordat de „vloot" zich gereed maakte om het adres van de lieden te noteeren, drongen zij uit het bureau en toen de „vloot" zich omkeerde, om den eerste in verhoor te nemen, waren allen verdwenen.

Maar Baxter keek als een overwinnend veldheer naar de deur, door welke zijn tegenstanders het vertrek verlaten hadden en zei:

„Nu zie je, Marholm, hoe men het best van die lieden afkomt. Als wij, ambtenaren van politie, op een bevelenden toon tegen zulke lui spreken, dan loopen zij als hazen weg.

Afsnauwen is de hoofdzaak. Dat is het eerste, wat wij, ambtenaren van politie, moeten kunnen."

„Ja, ja," zei de „vloot". „Jammer genoeg, dat het zoo is! Hoe grooter mond de politiebeambte heeft, des te grooter is ook zijn aanzien!

Zij, die niet afsnauwen, maar werken, worden niet bevorderd en hebben nooit een buitenkansje. Ik geloof, dat ik het afsnauwen ook leeren moet!"

„Doe dat," sprak Baxter. „Dan wordt je misschien nog eenmaal een verstandig ambtenaar van politie!"

VIJFDE HOOFDSTUK.

Professor James Burton.

„Wij moeten vandaag naar Londen reizen,” sprak Raffles in het hotel Druond tot Charly Brand, „zoek een firma, die al onze goederen, welke wij van de Parijzenaars ontvangen hebben, in kisten wil verpakken, opdat wij ze mee naar Londen kunnen nemen. De inwoners van deze stad zullen verwonderd opkijken, als zij zien met hoeveel bagage een Indische nabob, zooals ik, gewoon is te reizen.”

Charly Brand keek Raffles verwonderd aan en zei:

„Dat zal niet gaan, waarde Edward. Ik geloof niet, dat er in Parijs een firma te vinden is, die dezen enormen voorraad bagage in eenige dagen kan inpakken.

Men heeft daarvoor minstens veertien dagen noodig.”

„Zoo lang hebben wij er ook den tijd mee,” antwoordde Raffles, „je kunt aan de firma zeggen, dat zij er binnen veertien dagen mee moet gereed zijn.

Deel haar tevens mede, dat zij er voor zorgen moet, dat aan den trein van Parijs naar Calais meer goederenwagens dan gewoonlijk aangehaakt moeten worden, omdat ik van plan ben al de bagage dadelijk mee te nemen.”

„Zeer goed,” antwoordde Charly Brand. „Wij vertrekken dus eerst over veertien dagen?”

„Nee, Charly. Wij moeten reeds hedenavond vertrekken. Ik heb tijd noodig om mij te Londen een weinig te oriënteren. Ik zal den hotelier hier zeggen, dat wij een uitstapje naar Zuid-Frankrijk gaan maken, terwijl wij in werkelijkheid naar Londen gaan.

Wij zullen dan binnen veertien dagen hier terugkomen en dan van hier uit weer naar Londen gaan, om daar de kroningsfeesten bij te wonen.”

„Ik zou het heel aardig vinden, Edward, als wij naar Zuid-Frankrijk gingen, want ik gevoel niet veel lust om dadelijk naar Londen terug te gaan.”

„Maar ik wel, mijn jongen. Ik verlang naar Londen en moet daar buitendien voor zaken heen, omdat ik met mijn bankier iets te regelen heb.”

„All right,” zei Charly Brand en zweeg verder, omdat hij wist, dat het bij Raffles toch geen doel zou treffen.

Zij kwamen juist te Londen aan op den morgen, toen de couranten het portret van inspecteur Baxter, met de puist op den neus, publiek maakten.

Nooit had Raffles zoo hartelijk gelachen als toen hij overal in Londen het karikatuur van den inspecteur tentoongesteld zag.

Daar zij met hun beiden alleen in een coupé zaten, konden zij ongehinderd spreken.

„Ik heb een prachtig idee, Charly.”

„In 's hemelsnaam, Edward,” antwoordde Charly Brand, „als je over prachtige ideeën spreekt, dan heb je plannen die mij angst en schrik aanjagen.”

„Er is volstrekt geen reden om bezorgd te zijn, waarde Charly. Ik verzeker je, dat ik, sedert ik heb ingezien dat men de menschen toch niet meer door straf van misdaden kan terughouden, daardoor tot de overtuiging ben gekomen, dat dit door middel van grappen beter gelukt.”

„Men heeft je zeker daarom ook in den laatsten tijd den naam gegeven van den Engelschen Tijn Uilen-spiegel.”

„Geloof mij gerust, Charly, dat het veel moeilijker is de menschen in een goeden luim te brengen, dan ze van misdaden terug te houden.”

„Daarin heb je gelijk, Edward. Maar kunt ge mij niet zeggen wat je nu weer voor hebt met den inspecteur van politie?”

„Het zou jammer zijn, als ik je dat nu reeds vertelde. Maar ik verzeker je, dat het een mooie grap zal zijn! — ”

Zoodra zij te Londen waren aangekomen en Raffles zijn villa in Hyde Park in orde had gevonden, ging hij den volgenden middag met Charly Brand, naar hij beweerde, een woning zoeken.

Charly begreep niet waarom hij dat deed. Wat

wilde lord Lister toch wel met een nieuwe woning?

Hij bezat immers een vorstelijk ingerichte, in een park gelegen villa; — het was toch eigenlijk een gek idee van hem, om hier in het midden van Londen, aan het Strand, een woning te zoeken.

De lucht was hier zeer vochtig.

De geniale Groote Onbekende had reeds verscheiden woningen op de derde en vierde étage bekeken, toen hij eindelijk de laatste, die hij gezien had, van den opzichter huurde.

Het was een nieuw gebouw, dat eerst sedert eenige weken te huur stond.

Het gedeelte, dat Raffles huurde, was op de vierde étage en daar er voorloopig nog niemand in het huis woonde, was het geheel geïsoleerd.

Dit was misschien wel de oorzaak, waarom hij juist aan deze woning de voorkeur gaf.

Reeds eenige uren daarna had Raffles eenvoudige meubels gekocht en ging naar een graveur, bij wien hij een naamplaat bestelde, waarop deze graveeren moest:

JAMES BURTON.

Professor tot verfraaiing der menschen.

Spreekuren van 9—10 en van 4—5 uur.

Toen zij weer op straat waren, vroeg Charly Brand:

„Wie is James Burton — ken jij dien professor?”

„Natuurlijk ken ik hem, mijn jongen,” zei lord Lister; „hij heeft het plan mij hedenavond te bezoeken en dan kun je hem bij mij thuis leeren kennen.”

Charly schudde het hoofd en zei:

„Ik begrijp je niet. Ik heb nooit van je gehoord, dat je een vriend hebt die Burton heet. Heeft hij je misschien schriftelijk verzocht om de woning voor hem te huren?”

Raffles scheen deze woorden niet gehoord te hebben, of beter gezegd, niet te willen hooren.

„Je zult je wel herinneren, Charly, dat je bij mij steeds verschillende menschen hebt leeren kennen.

Menschen, die steeds zoo lang bij mij kwamen als ik dat goed vond. Nu is James Burton aan de beurt.”

Over deze geheimzinnige woorden dacht de jonge gentleman na, en ofschoon hij thans reeds acht jaar onafgebroken bij Raffles was en meende hem zeer goed te kunnen begrijpen, kon hij voor deze woorden toch geen opheldering vinden.

Toen Raffles thuis gekomen was, ging hij naar zijn kleedkamer, die met costumes uit alle landen afkom-

stig gevuld was, en bleef daar meer dan een half uur.

Charly Brand, die op een stoel zat en een sigaret rookte, had niet den minsten argwaan, toen de oude bediende van lord Lister binnenkwam en den heer James Burton, professor voor het „verfraaijen der menschen”, aandiende.

Charly Brand stond op en zei tegen den bediende:

„Het is goed, zijn lordschap verwacht dien heer, Verzoek hem om binnen te komen.”

De bediende maakte een buiging, verdween en opende na eenige minuten de deur opnieuw.

Een achtenswaardig uitziend, bejaard man, met een gouden bril, kwam binnen, boog en vroeg op zalvenden toon:

„Heb ik de eer met zijn lordschap te spreken?”

Charly Brand boog en antwoordde:

„Tot mijn spijt niet, professor, mijn vriend is nog afwezig. Wees zoo goed plaats te nemen. Zijn lordschap kan ieder oogenblik komen.”

De professor nam tegenover Charly Brand plaats en om het stilzwijgen af te breken zei Charly:

„Mag ik u een sigaar aanbieden?”

„Neen, ik dank u wel,” antwoordde de bezoeker, „nicotine en alcohol zijn de grootste vijanden van de schoonheid der menschen.

Ik zie aan uw gezicht, dat u ook reeds scherpe trekken krijgt en meen mij niet te vergissen, dat die trekken om uw mond veroorzaakt worden door het rooken van zeker soort sigaren.”

De jonge man keek verwonderd op.

„Waarvan wist de vreemdeling, dat hij sigaren rookte?”

„Wel zeker, professor, ik rook sigaren. Het verwondert mij, dat u dat weten kunt. Misschien door den reuk, die hier in het vertrek hangt en die van den rook der sigaren is achtergebleven?”

„Wel neen — daardoor niet,” antwoordde mr. James Burton; „er kan immers ook iemand anders dan u gerookt hebben. Maar deze rechte, scherpe lijn, die u aan de hoeken van den mond hebt, is alleen veroorzaakt door het rooken van sigaren.

Ieder, die veel sigaren rookt, krijgt zulk een lijn; dat zijn voor mij kenteekenen, waarvan ik een hoofdstudie heb gemaakt.”

„Ik bewonder uw scherpzinnigheid, professor.”

„En dan de zeep, die u gebruikt, ook die is niet bijzonder goed. U gebruikt zeker Peary-zeep?”

„Ja, die gebruik ik.”

„Dat blijkt mij uit de vettigheid van uw huid en uit de bruinachtige tint.”

„Het is merkwaardig, dat u dit alles ziet, professor.”

Mr. James Burton voelde zich gestreeld en ging voort:

„Ook de reuk van uw huid is niet fijn genoeg. U moet meer baden nemen. Naar den reuk van uw huid te oordeelen, neemt u slechts vier maal per week een bad. U moet dat vaker doen.”

Thans begon de professor Charly Brand te vervelen. Hij kon alles zoo maar aan hem zien, en om het gesprek een andere wending te geven, zei hij:

„Ik begreep uit de woorden, die u bij uw binnentreden spraaft, dat u zijn lordschap niet kent.”

„O — ik ken hem zeer van nabij.”

„Ja — maar — u hebt mij toch toegesproken alsof ik zijn lordschap was.”

„Heb ik dat gedaan? — Wilt u wel gelooven, sir, dat ik mij ervan overtuigd houd, dat u hem ook niet kent?”

Charly Brand begon luidkeels te lachen.

„Dan vergist u zich ten zeerste, professor.”

„Ik vergis mij nooit,” antwoordde de vreemdeling. „En omdat ik mij nooit vergis, wil ik wel met u wedden. Neemt u die weddenschap aan?”

„Zeker,” zei Charly Brand, „maar denk er aan, dat u de weddenschap zoo zeker verliest, als tweemaal twee vier is.”

„Goed dan,” zei de professor. „Ik zet twintig pond sterling uit en hoeveel u?”

„Eveneens twintig pond sterling.”

„Goed,” antwoordde sir Burton; „wij wedden dus om twintig pond sterling. Ik beweer, dat u zijn lordschap *niet* kent en u, dat u hem *wel* kent.

Doe mij nu het genoegen, mij bij zijn lordschap te brengen.”

Charly Brand trok aan zijn knevel en zei:

„Maar professor, u moet wachten, totdat hij hier komt.”

Opeens hoorde Charly Brand een schaterlach, zoodat hij den bezoeker verschrikt aanzag, die plotseling zijn masker afnam.

De vertrouwbare trekken van lord Edward Lister alias John C. Raffles, keken Charly hartelijk aan.

„En, Charly, zoo zie je, dat je weer twintig pond sterling aan mij verloren hebt!”

Charly Brand was zóó verbluft, dat hij eerst geen woord kon zeggen. Maar eindelijk riep hij uit:

„Dat is een gemeene truc van je.”

„Gemeen?” vroeg Raffles, „ik vind ze overweldigend! Maar ik schenk je de twintig pond sterling graag, omdat het winnen der weddenschap mij veel meer waard is, want ik heb bij jou mijn grime geprobeerd en onderzocht, of jij mij zoudt herkennen.”

„Dat kon ik niet,” zei Charly; — „jij verstaat meesferlijk de kunst om je gezicht te veranderen.”

„Als je mij nu in de eerstvolgende dagen wilt spreken, dan moet je mij aan het Strand no. 216, onder den naam van professor James Burton opzoeken. Daar woon ik eenigen tijd, ten einde de mooiste Rafflesstreek voor te bereiden, die ik ter gelegenheid der kroningsfeesten van zijne majesteit Koning George denk uit te halen.”

ZESDE HOOFDSTUK.

Het Consult.

Inspecteur van politie Baxter bevond zich in het slechtste humeur. Uren lang had hij zich aan de advertentie geërgerd en brak zich er te vergeefs het hoofd over, hoe hij, volgens den wensch van den hofmaarschalk, een mooi man kon voorstellen.

Hij dacht er over na, of misschien een verandering van zijn baard hem helpen kon en haalde daarom zijn zakspiegeltje te voorschijn, waarin hij met een weemoedigen blik zich langen tijd bekeek.

Met ingehouden woede keek hij naar de puist, die hij in den spiegel zag.

Daar hij den vorigen nacht door zwachtelen en knijpen geprobeerd had de puist kleiner te maken, was zijn geheele neus opgezwollen en de puist nog grooter geworden.

Met wanhopige gebaren legde hij den spiegel weer weg en dacht er ernstig over na, of het niet beter zou zijn, zich van den neus, waarop de puist zat, een stuk af te laten snijden en door kippenvleesch dit lichaamsdeel weer in den vorm te brengen.

Hij meende zich te herinneren, dat hij van dergelijke operaties in de couranten had gelezen.

Op dit oogenblik werd er geklopt.

Een der agenten kwam binnen en overhandigde den inspecteur een kaartje.

Baxter las den naam. Nauwelijks had hij daarop gelezen, dat de persoon, die het kaartje had afgegeven, professor in de schoonheidsleer was, of hij sprong op en riep:

„Laat dien gentleman dadelijk binnenkomen.”

Deze professor kwam hem als een reddende engel voor.

Met de grootste voorkomendheid bood hij den binnentredende een stoel naast zijn schrijfbureau aan, presenteerde hem de beste sigaren, die hij bezat en zei:

„Wat is er van uw dienst, professor?”

„Ik heb u een vraag te doen,” antwoordde deze.

„Ik ben namelijk naar hier geroepen om aan het hof

van den Koning als specialist in de schoonheidsleer op te treden.

U weet immers wel, dat onze Koning veel van schoone mannen houdt.”

„Zeker weet ik dat,” antwoordde de inspecteur.

„Ik ben eenige dagen geleden uit Parijs gekomen, heb hier aan het Strand een woning gehuurd en zou nu gaarne een groot schild aan mijn huis willen hebben.

Nu zou ik wel willen weten, welke voorschriften daaromtrent bestaan; hoe groot dat schild namelijk zijn mag en of het des avonds verlicht mag worden.”

„Neem mij niet kwalijk, professor,” zei Baxter, „daaromtrent mag ik u geen advies geven, daarvoor bent u aan het verkeerde adres.

Voor zulke dingen moet u zich tot mijn collega, inspecteur Dixing wenden. Ik heb alleen met misdadigers te doen.”

De professor stond op en zei:

„Dan vraag ik u excuus.”

Inspecteur Baxter zat als op heete kolen.

Hij begreep, dat hij de gelegenheid nu moest waarnemen en den professor niet moest laten vertrekken. De man moest hem helpen.

„Uw komst is mij echter zeer aangenaam,” zei de inspecteur. „Ik verzoek u, nog eenige oogenblikken te blijven.”

„Wat verlangt u dan van mij?”

„Ik zou gaarne uw raad willen inwinnen,” mijnheer de professor.

„Daartoe ben ik gaarne bereid,” antwoordde mr. James Burton, terwijl hij op zijn horloge keek. „Maar ik moet u er opmerkzaam opmaken, dat ik voor iedere minuut een half pond sterling in rekening breng.”

„Ik ben gaarne bereid, u dat te betalen.”

Ofschoon hem zulk een hoog honorarium zeer duur toescheen, ging Baxter toch voor den professor staar en vroeg hem:

„Ziet u de puist op mijn neus?”

„Jawel.”

„Wat kan ik daartegen doen?”

„Dat is een moeilijk geval. U moet u onder mijn behandeling stellen.”

„Hoe lang kan dat duren?”

„Als u in mijn kliniek behandeld wilt worden en daar verscheidene dagen mijn voorschriften wilt opvolgen, dan kan ik u van de puist afhelpen en een groote verbetering aanbrengen in uw gelaat.”

„Is dat inderdaad het geval?”

De professor zag er uit, alsof hij beleedigd was en zei:

„Als u aan mijn kunst twijfelt, dan is het overbodig, dat wij er verder over spreken; dan groet ik u, inspecteur.”

Inspecteur Baxter hield den professor tegen en riep uit:

„Neen, neen, ik verzoek u hier te blijven, waarde professor. Ik heb het zoo niet gemeend; integendeel, ik stel volkomen vertouwen in uw kunst”.

„En ik meen toch ook, dat u dat wel moogt hebben sir, want u weet, dat de koning het volste vertrouwen in mij heeft”.

„Ik verzoek u, weer plaats te nemen.”

Mr. James Burton ging weer zitten en de inspecteur eveneens.

De professor wees nu naar zijn kaartje, dat op tafel lag en zei:

„Ik verwacht u morgen in het spreekuur”.

Baxter wierp een vluchtigen blik op het kaartje en antwoordde:

„Zou ik niet nog hedenavond in het spreekuur bij u kunnen komen? Er ligt mij zeer veel aan gelegen om er zoo spoedig mogelijk, overeenkomstig den wensch van den koning, mooi uit te zien. Ik heb nog twee dagen tijd, dan moet ik bij de ontvangst der vorsten tegenwoordig zijn”.

„Goed”, zei de professor. „Kom dan hedenavond bij mij; het zal goed zijn, dat u eenige dagen verlof neemt”.

„Dat zal ik doen”, zei Baxter, „ik kom dus bepaald om vier uur bij u.”

De professor stond op, keek op zijn horloge en zei:

„Het consult heeft twaalf minuten geduurd, u bent mij dus zes pond sterling schuldig; wees zoo goed, mij die te betalen”.

De inspecteur van politie haalde zijn portemonnaie te voorschijn en legde het bedrag op tafel.

De professor stak de goudstukken onverschillig in zijn vestzak, nam zijn hoed en groette.

Toen hij reeds bij de deur was, zei Baxter nog:

„Wees zoo goed, mij te zeggen, hoeveel de kuur kost”.

„Het is goed, dat u mij dat vraagt”, antwoordde de professor. „Een kuur van twee dagen, met volledig pension er bij, bedraagt in mijn kliniek twee honderd pond sterling per dag. De kosten moeten vooruit betaald worden”.

In weerwil van deze hooge kosten was de inspecteur nog blij, dat hij eindelijk geholpen zou worden.

„Ik zal het geld meebrengen, professor; het verlof wordt mij wel toegestaan en om vier uur zal ik bij u zijn”.

Daarop nam de schoonheidsapostel afscheid.

Nauwelijks was de deur achter den professor gesloten of Baxter begon te dansen van vreugde.

Hij maakte daarbij zooveel kabaal, dat de „vloot” verschrikt het hoofd door de deur stak en nu waarlijk geloofde, dat zijn chef totaal gek geworden was.

„Ik geloof, dat hij zich over zijn puist amuseert”, dacht de „vloot” en riep luidkeels:

„Wat is er toch gaande, inspecteur?”

Maar de geweldige van Scotland Yard sloeg geen acht op zijn ondergeschikte, maar zong het mooie Engelsche volkslied:

„Als de Mei komt dan worden alle boomen groen;
Als de Mei komt bloeien alle boomen!”

„En jou neus ook”, voegde de „vloot” er bij en ging het vertrek binnen.

Nauwelijks had Baxter hem gezien, of hij pakte hem beet en dwong hem om mee te dansen.

„Nu word ik ook nog gek”, zei de „vloot”.

Hij moest wel mee dansen, want anders had de inspecteur hem zeker telken keere op de likdorens getrapt.

Terwijl beiden door het bureau dansten, werd de deur geopend en kwam een secretaris van den hofmaarschalk binnen.

Deze keek verbaasd naar de beide dansende politieambtenaren en dacht:

„Het schijnt hier heel gemoedelijk toe te gaan”.

Maar toen hij hoorde, dat de inspecteur begon te roepen:

„Hoera! Ik raak mijn puist kwijt, ik raak mijn puist kwijt!” toen sloeg de secretaris de deur weer dicht en zei tot de aanwezige agenten:

„Mannen, ik geloof dat de inspecteur en een der ambtenaren gek zijn geworden”.

„Och”, antwoordde een der agenten, „van een der twee zijn wij dat wel gewend. Maar de andere — de „vloer” — heeft tot nu toe nog altijd zijn verstand gehad.”

„Wat doen zij daar dan?” vroeg de secretaris.

„Zij doen daar in het geheel niets”, antwoordde de agent.

„Als de inspecteur een krankzinnige bui heeft, dan kan niemand daar iets aan doen.”

„Maar ik heb iets gewichtigs met hen te bespreken”, zei de secretaris ongeduldig. „Ga naar hen toe en tracht hen tot bedaren te brengen, opdat ik mij van mijn opdracht kan kwijten”.

De agent voldeed daaraan, sloeg met de vuist tegen de deur om zich te doen hooren en ging naar binnen.

De „vloer” kon al niet meer. Inspecteur Baxter sleepte hem mede.

„Wat moet jij hier?” riep Baxter tot den agent.

„Iemand aandienen, inspecteur”.

„Stoor mij toch niet; je ziet toch wel, dat ik wat te doen heb”.

„Houd nu eindelijk toch eens op”, riep de „vloer” en gaf zijn chef zoo'n stomp, dat deze op den stoel viel. „Dat kan zelfs een olifant niet uithouden”.

„Het is mij allemaal onverschillig”, riep Baxter. „De hoofdzaak is, dat ik mijn puist kwijt raak”.

„Maar daarom behoeft u iemand niet dood te laten dansen! Het was ook genoeg geweest als u mij dat gezegd had, zonder dat ik mee moest dansen”.

„Zeg eens, wat is er toch?” vroeg Baxter thans den agent, die nog steeds wachtte.

„Een secretaris van den hofmaarschalk wenscht u te spreken, inspecteur.”

Dat werkte als een koudwaterbad. Baxter trok zijn uniform recht en zei tot de „vloer”:

„Maak dat je hier weg komt!”

Tot den agent zei hij:

„Laat dien heer binnenkomen.”

Hij vermoedde niet, dat de secretaris zijn dansen had gezien.

Met een onverschillig gezicht keek de binnentredende den inspecteur aan en zei:

„Ik heb een opdracht van den Koning voor u — Zijne Majesteit heeft uw portret gezien — en gelast u — als uw gezicht er waarlijk zoo uitziet als het portret — u niet te vertoonen bij de feestelijkheden.

En nu zie ik wel — dat het portret goed getroffen is. Ik zal het Zijne Majesteit mededeelen. U bent in het bezit van een grandiozen neus! Voor gewone menschen zou men er twee uit kunnen maken.”

Het was Baxter, alsof hij bij deze woorden door koorts werd aangegrepen. Hij antwoordde:

„Stel u gerust en wees zoo goed aan Zijne Majesteit mede te deelen, dat ik mij onder behandeling gesteld heb van den professor, die door Zijne Majesteit naar hier beroepen is en dat ik binnen twee dagen de puist kwijt ben en een mooi man zal zijn.”

De secretaris keek den inspecteur scherp aan, onderdrukte een lachje en zei:

„Laat ons het beste hopen. Het is een moeilijke zaak. Ik heb een vriend gehad, die ook zoo'n ding op den neus had. Die heeft de puist door een onsoliede leven gekregen.

U zult ook wel — niet?”

Baxter sloeg met zijn hand op de borst en zei:

„Ge vergist u, mijnheer de secretaris. Er is niemand in Londen, die zoo soliede leeft als ik.

Deze puist moet een andere oorzaak hebben.”

„Ja, ja, dat kan ook wel zijn. U hebt immers ook iederen dag met menschen uit den laagsten stand te doen. Het is waarschijnlijk infectie. Ik zal alles aan Zijne Majesteit mededeelen. Ik wensch u het beste. Maar, zoo als gezegd — u moogt zóó niet verschijnen — u zoudt in ongenade kunnen vallen.”

Na deze woorden vertrok de secretaris en nauwelijks was hij vertrokken of Baxter ontving het gevraagde verlof, ten einde zich onder behandeling van professor James Burton te stellen.

Toen de „vloer” het verlof las en nadat Baxter vertrokken was, begon hij eveneens te dansen.

Ook de agenten namen aan dezen dans deel, toen zij hoorden, dat Baxter zich gedurende twee dagen en nachten niet op het hoofdbureau van politie zou vertoonen, omdat hij de puist op zijn neus wilde laten verwijderen!

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Onder behandeling van den schoonheidsapostel.

Stipt op den vastgestelden tijd kwam inspecteur Baxter in de woning van den schoonheidsprofessor en vermoedde allerminst, dat hij zich daardoor onmiddellijk in het hol van zijn doodsvijand, den door hem als een kostbaar kleinood gezochten John C. Raffles begaf.

Een deftige bediende, dien Charly Brand voorstelde, ontving hem en bracht hem naar de woonkamer.

Een rij dames, die aangelokt door de naamplaat, welke Raffles had laten aanbrengen, gekomen waren, wachtten reeds.

Het duurde wel een half uur, vóórdat Baxter aan de beurt kwam.

Hij had tijd om de dames, die in het vertrek aanwezig waren, nauwkeurig te bekijken en constateerde, dat het oude, leelijke vrouwen waren, die echter, te oordeelen naar haar juweelen, zeer rijk moesten zijn.

Toen Baxter in de spreekkamer van Raffles werd gelaten, ontving deze hem beleefd, en zei tot hem:

„O — bent u daar, mijnheer de inspecteur? Ik heb reeds een kamer voor u in orde laten maken en wij kunnen straks dadelijk met de kuur beginnen. Voor eerst moet ik u echter om eenige mededeelingen verzoeken omtrent uw verleden.”

Hij bood Baxter een stoel aan, waarop deze met een heimelijk angstgevoel plaats nam, omdat de stoel zeer veel overeenkomst had met den operatiestoel van een tandarts.

„Vooreerst,” ging de professor voort, „moet u mij zonder achterhoudendheid eens vertellen, waaromde ge uw ledigen tijd doorbrengt. Leeft u wel soliede?”

Baxter bedacht zich een oogenblik en antwoordde toen:

„Ik leef volstrekt niet minder soliede dan andere mannen.”

„Hebt u vele liefdesbetrekkingen?”

„Nu ja,” zei Baxter. „Hier en daar heb ik er een.”

„Ziet ge,” zei Raffles, alias professor Burton, „dan

hebben wij reeds de oorzaak, waaraan ge de puist op uw neus te danken hebt. U hebt te veel minnaressen. —

Uw puist is namelijk een liefdespuist!” —

„Meent u dat inderdaad, professor, dat deze puist zijn oorsprong in de liefde vindt?”

„Ja,” antwoordde Raffles met vaste stem. „De uitwas, die ge aan den neus hebt, is een liefdespuist. Er zitten liefdesbacteriën in.”

„Dat is vreeselijk,” steunde Baxter, wien reeds het angstzweet van het voorhoofd liep, „wat kan ik daar tegen doen?”

„Ik zal u een draad door de puist trekken, opdat de zich daarin bevindende vloeistof, die met bacteriën gevuld is, er uitloopt.”

„Om 's Hemels wil,” steunde Baxter; „u wilt mij toch niet opereeren?”

„Als ge een mooi man wilt worden, dan moet ge een onbepaald vertrouwen in mij stellen. De operatie, die ik verrichten moet, is geheel pijnloos.”

„Maar,” zei Baxter met smeekende stem, „is het dan niet mogelijk, dat u de puist verwijdert, zonder er een draad doorheen te trekken?”

„Zeker is dat mogelijk. Maar dat kost 50 pond extra.”

„Ook daartoe ben ik gaarne bereid, want ik ben bang voor operaties!”

„All right,” zei Raffles. „Ge moet thans het honorarium betalen dat ik bedongen heb en dan zal ik met de kuur beginnen.”

Baxter haalde zijn portefeuille te voorschijn en betaalde.

Hij had zich voor dit doel een extra voorschot op zijn salaris laten geven.

Nadat Raffles het geld opgestoken had, zei hij:

„Nu moet ik uw gezicht met een zalf insmeren, die er tot morgen vroeg op moet blijven zitten. Buitendien moogt u geen alcohol meer drinken en twee dagen zéér eenvoudig leven. Het beste is een hongerkuur.”

„Ik ben tot alles bereid,” zei Baxter. „De hoofdzaak, professor, is, dat ik als een mooi man weer uit uw instelling wegga.”

„Daarvoor sta ik u borg.”

Raffles, alias professor Burton, nam nu een groote flesch die op tafel stond en zei tot Baxter:

„Leg uw hoofd achterover, ik moet u insmeeren.”

De professor was spoedig gereed en Baxter had nu een gezicht, dat glom van vet.

„Dat goed ruikt als levertraan,” zei hij.

„U hebt geen ongelijk. Het is levertraan. Levertraan maakt de huid zacht en is een der beste schoonheidsmiddelen, die ik ken.”

„Maar het ruikt en smaakt afschuwelijk.”

„U hoeft er immers niet aan te likken,” antwoordde Raffles en gaf Baxter met een handbeweging te verstaan, dat hij zich oprichten kon.

De patient stond op en volgde nu den schoonheidsprofessor naar een klein vertrek, waarin slechts een ledikant en waschtafel stonden.

„Zoo, ga nu in bed liggen en blijf daar totdat ik u wek. Dan moet ik u masseeren en dan begint tevens het tweede gedeelte van de kuur.”

Baxter ontkleedde zich en toen hij goed en wel te bed lag, sloot Raffles de deur dicht en ging naar Charly Brand, die in de spreekkamer zat en zijn buik vasthield van lachen.

„Allemachtig, Edward,” riep Charly, „ik had nooit gedacht, dat het je nog gelukken zou, inspecteur Baxter zóó in te wrijven en hem in je eigen woning op te sluiten.

Als de Londensche journalisten dat hooren, dan zal het zeker een grapje geven.”

„Dat moet ook. De grap zal nog veel mooier worden, want ik heb mij voorgenomen, dien gek eens flink de les te lezen en het hem eens duidelijk te maken, dat niet het mooie gezicht de waarde van den man uitmaakt, maar wel datgene, wat hij presteeren kan.

Deze inspecteur van politie bezit geen enkele uitnemende hoedanigheid. Ik zou er overigens plezier in vinden,” ging Raffles voort, terwijl hij een sigaret opstak, „als ik de gala-uniform van den inspecteur, die hij ter eere der festiviteiten heeft aangetrokken, thans verwisselen kon met mijn burgerkleeren.

Ik zou die uniform dan aantrekken en mij uitgeven voor den inspecteur van politie.

Maar laat ons nu naar den schouwburg gaan en ons amuseeren”.

Den volgenden morgen, toen Raffles in de kamer van den inspecteur kwam, sliep deze nog zoo vast als een marmot.

Toen Raffles hem wekte, dacht Baxter dat Eulalia Quickebuik voor het bed stond, om hem te wekken.

Hij herkende Raffles, daar hij slaapdronken was, niet en riep:

„Jij oud, dom wijf — jij Iersche vogelverschrikster — het is immers nog geen negen uur”.

„Jawel,” antwoordde Raffles, „het is negen uur — en hier staat niet Eulalia, maar ik: professor James Burton.”

„Wie?” riep Baxter en begon zich de levertraan uit de oogen te wisschen.

Raffles herhaalde nogmaals:

„Ik ben het, professor James Burton”.

Nu ging er een licht in Baxter op en begreep hij, waar hij zich bevond.

„Neem het mij niet kwalijk, professor, dat ik u met mijn huishoudster verward heb. Maar ik droomde juist, dat zij mij wekken wilde.”

„Dan hebt u een valschen droom gehad,” zei Raffles. „Ik verzoek u om nu op te staan en een bad te nemen”.

„Is dat noodig?” vroeg Baxter, want van water was hij steeds afkeerig geweest, om zijn dorst te lessen had hij het immers niet noodig. Daarvoor bestonden er allerlei soorten van alcoholische dranken en om zich te wasschen, was een kom voldoende; hij had geen badkuip voor het water noodig. In de laatste tien jaren had hij geen bad meer genomen.

„Jawel,” beweerde Raffles, „een man, die mooi wil zijn, moet vooral baden. Mijn bediende heeft het bad reeds voor u gereed gemaakt. Sta dus op, en be-geef u naar de badkuip”.

„Is het water erg heet?”

„Neen, het water is koud”.

„Om 's hemels wil,” steunde Baxter. „Ik heb nog nooit een koud bad genomen. Ik zal mij een verkoudheid op den hals halen.”

Doch professor Burton was onverbiddelijk.

„Een verkoudheid is niet zoo erg, als wanneer ge geen bad wilt nemen! En nu, vooruit! Mijn tijd is kostbaar”.

Er bleef den inspecteur nu niets anders over, dan in het bad te stappen. En toen hij in de badkuip zat, begon Charly Brand met een flinken borstel en groene zeep het tienjarige vuil, dat zich op den inspecteur verzameld had, af te schrobben.

„Lieve hemel”, steunde hij er bij, „wat hebt u een dikke huid!”

„Geen wonder”, antwoordde de professor, „daarvoor is hij ook inspecteur van politie.

Ambtenaren van politie hebben altijd zulk een dikke huid”.

Nadat het reinigingsproces van den inspecteur van politie voorbij was, kreeg hij ten overvloede nog verscheidene douches.

Eindelijk lag hij, zindelijk gewasschen, weer te bed en bemerkte nu dat hij vreeselijken honger had.

Vertrouwelijk wendde hij zich tot Charly Brand en zei:

„Zeg eens, mijn beste vriend, kan ik een flinke biefstuk krijgen?”

„Dat moet ge den professor vragen”, antwoordde Charly.

Op dit oogenblik kwam Raffles binnen met een schotel gestoofde pruimen en een andere met appelmoes.

Baxter verdraaide de oogen, toen hij deze beide schotels met compôte zag, en meende, dat hij zijn ooren niet vertouwen kon, toen de schoonheidsprofessor tot hem zei:

„Nu moet u eerst de appelmoes eten en dan daarna den schotel met gestoofde pruimen”.

„Om 's Hemels wil,” steunde Baxter, „behoort dat ook al bij de kuur?”

„Dat behoort ook al bij de kuur!”

„Doch ik bid u”, beproefde Baxter nog eenmaal, „is het niet genoeg, dat u mij reeds behoorlijk gereinigd hebt?”

„Neen”, zei Raffles. „Dat was alleen uitwendig. Maar nu begint de inwendige reiniging. En wees zoo goed wat voort te maken, want mijn tijd kost geld.”

Charly Brand was genoodzaakt zoo spoedig mogelijk het vertrek te verlaten, want het kostte hem moeite om niet in lachen uit te barsten. Hij zag echter nog, hoe Baxter met een reuzenlepel de schotels met compôte verorberde.

Raffles bleef met gekruiste armen en ernstigen blik voor zijn patiënt staan, en toen deze eindelijk de beide schotels geledigd had, zei hij:

„Indien u nog eetlust hebt, zeg het mij dan, mijn beste inspecteur. U zult bij mij geen honger lijden. Dan zal ik u nog eenige schotels met kompôte laten brengen.”

Baxter had alleen nog de kracht om met zijn handen zijn kwelduivel te kennen te geven, dat hij geen kom-

pôte meer wenschte. Hij voelde het in zijn lichaam reeds zoodanig roeren, alsof er zich verscheidene ponden levende paling in bevond.

Nauwelijks had Raffles hem verlaten, toen Baxter plotseling uit het bed sprong en haastig de kamer verliet. — — — — —

Raffles en Charly Brand zaten gedurende dien tijd in de spreekkamer, rookten sigaretten en verheugden er zich over, toen zij wel twintig maal achter elkander de deur van het vertrek, waar de inspecteur zich bevond, hoorden open en dicht doen.

„Men zou het nauwelijks gelooven, hoe hard hij kan loopen,” lachte Charly.

„Ja, ja,” zei Raffles. „Je kunt nog wel eens naar hem toe gaan en hem vragen, of hij al weer honger heeft. En dan kun je er bijvoegen, dat hij nu iets anders krijgt.”

Na verloop van een half uur begaf Charly Brand zich naar den steunenden inspecteur van politie en zei:

„De professor laat vragen, of u soms trek in iets anders hebt?”

„O, hemel, o, hemel,” jammerde Baxter. „Honger heb ik wel, doch breng mij om 's hemelswil geen appelmoes of iets dergelijks. — Ik geloof, ik vrees, dat ik daar ergens last van heb” —

Charly Brand ging naar Raffles en vertelde hem, wat Baxter gezegd had. Daarop verdween Raffles met een ernstig gezicht naar de keuken en ging na eenige minuten bij den inspecteur van politie binnen.

Nauwelijks had Baxter den schoonheidsprofessor aangezien en bemerkt dat hij in iedere hand een schotel met dikke melk had, of hij riep met door angst verdraaide oogen:

„Dat is een paardenmiddel, professor, dat kan niemand uithouden. Als ik nu deze dikke melk ook nog moet eten, dan sterf ik.”

„Ge vergist u,” zei Raffles. „Alle kwade sappen, die ge bij u hebt, worden door mijn kuur verwijderd. Doch wanneer het u niet mogelijk is om meer te eten, dan zal ik nu met masseeren beginnen.”

„Neen, neen, ik dank u, ik wil niet meer eten. Doch wanneer u mij masseert, wees dan zoo goed zeer voorzichtig te zijn — ik gevoel mij zeer uitgeput.”

„Daarom bent u toch juist hier. Bij u thuis hadt ge een dergelijke kuur niet kunnen ondergaan. Neem nu nog eens de flesch met levertraan, en smeer u daar zelf mee in.”

Baxter gehoorzaamde als een Pruisische rekrut,

Nadat hij zich ingesmeerd had, begon Raffles hem met de vuisten te bewerken, zoodat Baxter ach en wee schreeuwde, terwijl het baantje voor Raffles een weldaad was. — Nadat Baxter bont en blauw geknepen was, zei zijn kwelgeest:

„Vanavond krijgt ge een biefstuk en daarna zal ik u het schoonheidsmasker voordoen.”

„Wat wilt ge mij voordoen?”

„Het schoonheidsmasker,” antwoordde de professor kalm.

„Mag ik weten, wat dat is?”

„Nee,” zei Raffles. „Dat is mijn geheim. Doch stel u gerust. Het is een licht voorwerp van emaille, dat ge een week lang op uw gezicht moet dragen, totdat het van zelf afvalt.

Opdat ge volkomen gerust kunt zijn, deel ik u mede, dat het een zeer fijn blanketsel is, waarin zich mijn geneeskruiden bevinden, en dat u een bijzonder schoon uiterlijk zal verleenen.

De hoogstgeplaatste heeren maken van dit masker gebruik.”

„Ja, maar professor, kan ik met dit masker op mijn gelaat de vorstelijke personen ontvangen?”

„Natuurlijk,” zei Raffles. „Ieder zal over uw mooi uiterlijk verbaasd staan. —

Niemand bemerkt er iets van, gij voelt het slechts alleen.

Ge zult er als een bloeiende, jonge God uitzien, en ieder zal zich er over verbazen.”

„En de liefdespuist?”

„De liefdespuist wordt door het masker zoodanig bedekt, dat er niets meer van te zien is.”

„Krijg ik dan een heel dikken neus?”

„Nee, mijnheer de inspecteur; ik zal u zoo behandelen dat uw neus een Griekschen vorm krijgt.”

Met een vreeselijken honger viel inspecteur Baxter des avonds op de hem gebrachte biefstuk aan.

Nog nooit had vleesch hem zóó lekker gemaakt.

Spoedig kwam de professor nu met een grooten schotel in de hand, waarin zich karmozijn-rood blanketsel bevond en begon dit den inspecteur op het gezicht te smeren.

Raffles had meer dan een half uur noodig om het gezicht van den inspecteur te bewerken.

De deeg, die hij daarvoor gebruikte, bestond uit gips, leem en olie. Na eenige minuten werd dat droog en was niet gemakkelijk weer te verwijderen.

Inspecteur Baxter kreeg door dit masker een allesbehalve liefelijk gezicht.

Hij zelf kon het werk van den professor niet beoordeelen, omdat er geen spiegel in het vertrek hing.

Toen hij te bed lag, zei Raffles tot hem:

„Raak in 's Hemelsnaam uw gezicht niet met de vingers aan, anders zou uw huid onder het masker kunnen opspringen en dan zou uw gezicht een leelijk litteeken behouden.”

„Nee, nee,” zei Baxter. „Ik moest wel een geld zijn, wanneer ik het masker betastte!

Maar nu verzoek ik u om mij morgen vroegtijdig te wekken, want ik moet om acht uur aan het station zijn omdat dan de koning van Portugal aankomt.”

„Dat zal ik niet vergeten. Maak u maar niet ongerust.”

Den volgenden morgen om zeven uur wekte Raffles den inspecteur en nadat deze iets gebruikt had, zei hij:

„Ik kan mijn gezicht niet bewegen.”

„Dat is ook niet noodig,” antwoordde Raffles. „Ge moogt het ook niet bewegen.

Uw gezicht wordt daardoor des te mooier. Kleed u nu aan, want het is hoog tijd om naar het station te gaan”.

„Kan ik niet eerst in een spiegel zien?” vroeg Baxter, die zijn haar in orde wilde brengen.

„Dat zou gevaarlijk zijn,” antwoordde de professor, „want u zoudt zulk een schrik krijgen, dat uw gezicht misvormd werd en dat zou altijd zoo blijven. Wees dus vooral voorzichtig, mijnheer de inspecteur.

Kijk niet in een spiegel en verwonder u er niet over, wanneer de menschen u verbaasd aankijken, want u ziet er zoo mooi uit, dat alle menschen u zullen aanzien”.

„Zie ik er dan inderdaad zoo mooi uit?”

„Ja,” antwoordde Raffles.

„U ziet er zóó interessant uit, dat ik, als u een vrouw waart, verliefd op u zou worden”.

Hij begeleidde Baxter tot aan een gesloten auto, gelastte den chauffeur om naar het Victoria-station te rijden en ging daarna met Charly Brand tot aan den hoek der straat, waar hij eveneens een auto nam en naar het Victoria-station reed.

Hier kwam hij juist nog te rechter tijd om het gelach te kunnen hooren van al de hovelingen, soldaten en agenten, toen Baxter met een gezicht als een nijlpaard op het perron kwam en zijn dienst wilde vervullen.

Het was een onbeschrijfelijk grappig tooneel.

Baxter dacht eerst, dat hij door zijn schoonheid een algemeen opzien baarde.

Maar eerst toen de menschen van het lachen de tranen over de wangen liepen, kreeg hij het vermoeden, dat er iets met hem niet in den haak was.

Hij keek in een der groote vensterruiten van een waggon en bleef als een zoutpilaar staan, toen hij zijn beeltenis daarin zag; maar toen liep hij onmiddellijk als een krankzinnige weg, sprong in het naastbijzijnde rijtuig en reed naar het hoofdbureau van politie.

Hij had echter niet kunnen beletten, dat eenige journalisten hem kiekten om de beeltenis van den inspecteur te kunnen bewaren.

De „vloo”, die juist de ochtendbladen las, dacht, dat er een spook binnenkwam.

Zonder zich om den secretaris te bekommeren, liep Baxter naar den spiegel en door het gezicht, dat hij nu te zien kreeg, werd hij zóó woedend, dat hij met zijn vuist den spiegel stuk sloeg.

Daarna viel hij op zijn stoel neer en steunde:

„Marholm — Marholm!”

„Wel, wat mankeert u, inspecteur?”

„Je ziet immers wel”, steunde deze verder, „dat ik een schoonheidskuur ondergaan heb!”

„Daar ziet wel naar uit; u bent niet te herkennen!”

„O, mijn hemel, wat moet ik nu doen?”

„Dat is zéér eenvoudig”, antwoordde de „vloo”.

„Ik zal probeeren om met een mes het blanketsel van uw gezicht af te krabben”.

„Nee, dat zal niet gaan; haal maar een dokter”.

Een half uur later was de dokter bij Baxter en probeerde om het harde blanketsel, door middel van allerlei instrumenten en preparaten, van het gezicht te verwijderen.

Na eenige uren was dit eindelijk gelukt; maar Baxter had daarbij het vel van het halve gezicht en tevens de puist verloren.

Hij zag er uit als iemand, die gescalpeerd was.

„U bent zeker bij den schoonheidsdokter geweest?” vroeg de arts.

„Ja, ja”, steunde Baxter.

„En hebt de zoogenaamde schilkuur ondergaan?”

„Dat geloof ik wel, dokter”.

„Welnu,” zei de arts, „die man kent zijn vak goed. U kunt in verscheidene weken niet in het openbaar verschijnen”.

„Men heeft een misdaad aan mij begaan! Waar is Marholm?”

„Ik ben hier”, zei de vloo. „Wat wenscht u, inspecteur?”

„Neem dadelijk detectives mee en arresteer dien schoonheidsdokter.”

Op dit oogenblik kwam er een loopjongen binnen, die een brief bracht.

De „vloo” nam den brief aan, opende dien en las:

„Waarde heer inspecteur van politie!

Ik hoop, dat u tevreden is over mijn bekwaamheden als schoonheidsdokter. Als u er eens weer behoefte aan gevoelt, om in- en uitwendig een reinigingskuur te ondergaan, dan kent u nu het recept: baden en pruimencompôte.

Gegroet van

JOHN C. RAFFLES,
alias professor James Burton,

Nu had Raffles eindelijk zijn doel bereikt. Geheel Londen, de Koning en het hof, allen lachten over de geniale streek van den Grooten Onbekende en meer nog om den inspecteur.

Maar Raffles was naar Parijs vertrokken en kwam twee dagen later van daar als een Indisch vorst naar de kroningsfeesten te Londen. Hij behoefde niet bevreesd te zijn voor zijn doodsvijand, den inspecteur Baxter, want die bleef tehuis met een verbonden gezicht en was niet in staat om dienst te doen.

Zodoende kon Raffles ongehinderd de kroningsfeesten bijwonen.

Maar de couranten deelden alles mede, toen lord Lister hen de waarheid vertelde van de liefdespuist des inspecteurs.

Niet alleen gansch Londen hield zich den buik vast van het lachen over de streek van Raffles, dien hij ter eere van den Koning had uitgehaald, maar ook de Koning zelf.

Hij zei tot zijn hovelingen, dat het hem inderdaad speet, dat lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles, niet officieel aan het hof was verschenen; hij zou hem anders persoonlijk zijn dank gebracht hebben.

De bedrieger bedrogen.

Het was nacht. De regen viel op het asphalt neer en de wind joeg in de Parijsche parken de laatste bladeren van de boomen.

Huilend gierde hij door de lucht en waar men vergeten had, de vensters behoorlijk te sluiten, sloeg de regen naar binnen.

Orville had reeds lang op zulk een nacht gewacht. Toen de storm tegen elf uur zijn hoogtepunt had bereikt, knoopte hij zijn zwarte jas dicht en zette een pet op.

Hij wikkeldde eenige instrumenten in lappen en stak die in zijn zak. Zonder geruisch te maken, verliet hij daarop het huis. Voor de laatste villa van de rue d'Auteuil bleef hij staan en overtuigde zich met een blik op het naambord, dat aan de tuinpoort bevestigd was, dat hij zich op de goede plaats bevond; bij het huis van monsieur De Coute.

Het was een villa met één verdieping, omgeven door een grooten tuin.

Orville liep om het huis heen. „Overal is het duister,” mompelde hij in zich zelf, „aan het werk dus!”

Aan de achterzijde der villa, tot waar het licht der straatlantaarns niet kon doordringen, klom hij over de omheining en sloop naar den muur. Daar greep hij den bliksemafleider en klom er langs naar het lage dak. Het dakvenster kon gemakkelijk van den buitenkant geopend worden.

Orville opende het en klom er door. Hij ontstak zijn electriche zaklantaarn en keek rond; hij bevond zich op de bovenverdieping en wist, dat het studeervertrek van monsieur de Coute zich daar onder bevond. Naast dit vertrek was de slaapkamer, waar ook de brandkast van den ouden heer stond. Daarom was het Orville te doen..... Het kwam er nu op aan om geen gedruisch te maken. Natuurlijk — als hij betrapt werd, dan zou hij er niet voor terugdeinzen, den ouden heer het leven te benemen!

Maar bij de gedachte daaraan overviel hem een ijskoude rilling. Inbraken had hij reeds meermalen ge-

pleegd, maar een moordenaar was hij tot dusverre niet.

Hij legde zijn boor op den vloer en begon te werken.

Door een kleine opening kon hij spoedig hooren, wat er in het studeervertrek voorviel.

Alles was daar doodstil en duister. Hij haalde een touw uit zijn zak en bevestigde het eene eind er van aan den poot van een stoel. Hij legde den stoel dwars over een opening, liet het vrije eind van het touw naar beneden zakken en daalde daarlangs af.

Hij luisterde een oogenblik en wachtte, totdat het hevige kloppen van zijn hart eenigszins tot bedaren was gekomen. Hij greep den deurknop en zette de deur op een kier.

Neigmaals luisterde hij, maar alles was doodstil! — hij kon de diepe ademhaling van den ouden heer duidelijk hooren.

Maar — — wat was dat?! Een zacht geknars, als dat van het omdraaien van een sleutel, drong tot hem door. Hij nam zijn mes in de hand en luisterde met spanning. Opnieuw — herhaalde malen werd een sleutel, die zeker niet goed paste, omgedraaid.

Orville ging weer naar het studeervertrek terug, sloot de deur en schoof er den grendel voor, terwijl hij door het sleutelgat alles bekijken ging.

Plotseling zag men in de slaapkamer het schijnsel van een licht, dat dadelijk weer verdween. Het verscheen opnieuw, maar bleef nu langer. Het kwam uit een dievenlantaarn, waarachter zich een donkere gestalte bevond, die naar de geopende balcondeur ging. De inbreker sloop naar de deur.

Orville bemerkte, dat de klink van de deur gemakkelijk op en neer ging. Nadat de ander zich er van overtuigd had, dat het aangrenzende vertrek gesloten was, ging hij iets doen, dat geen daglicht mocht zien. Orville zag, dat hij een zwart masker te voorschijn haalde, er chloroform op druppelde en het den slapenden grijsaard op het gelaat legde.

Deze tastte in den slaap met de hand naar zijn voorhoofd, alsof hij iets ter zijde wilde schuiven, doch

spoedig viel zijn arm weer slap op de dekens terug. Het bloed scheen Orveille te verstijven, toen hij den duivelschen lach zag, die den ander om den mond speelde.

Hij zou zich gaarne op hem geworpen hebben en den sluipmoordenaar zijn mes in het hart hebben gestooten. Hij drukte de hand tegen zijn kloppend hart en keek verder naar wat in het aangrenzend vertrek voorviel.

De dief draaide zijn lantaarn zóó, dat het heldere licht op de brandkast viel. Na eenigen tijd had hij die geopend en stak nu de rollen goudgeld en banknoten bij zich.

Daarna ging hij naar het bed, nam het masker van het gezicht van den slapende en verdween met zijn buit langs denzelfden weg, als waarlangs hij gekomen was.

Orveille bleef nog een oogenblik staan. De gedachte, dat de ander hem vóór was geweest, vervulde hem met woede. Plotseling vatte hij een plan op. Hij klom langs zijn touw weer omhoog, liet daar alles liggen wat hij gebruikt had en verwijderde zich eveneens.

Hij kwam juist nog ter rechter tijd om te kunnen zien, dat de ander den hoek om ging van de naastbijgelegen straat. Zoo snel mogelijk volgde hij hem. Hij zag dat deze een donker voorwerp in een tuin wierp. Orveille onthield goed de plaats, waar dit gedaan werd en zette zijn vervolging verder voort.

Zij liepen nu over de brug de Grenelle, toen de ander weer iets donkers wegwierp. Orveille bemerkte dat het voorwerp niet in het water gevallen was, maar beneden op een der pijlers was blijven liggen.

Eindelijk had de geheimzinnige zijn woonhuis bereikt. Het was een laag huis in de rue Tiroir. Orveille nam het huis goed op en keerde terug om de weggevoerde voorwerpen te halen. Hij klom over de heining van den tuin en vond daar een paar lappen van elastiek, die de andere over zijn laarzen had gehad.

Op den pijler van de Seinebrug vond hij het masker, waarin de flesch met de overgebleven chloroform gewikkeld was.

„Ge zijt in mijn macht!” dacht Orveille, toen hij den volgenden dag ook nog den naam van den inbreker had uitgevorscht. Deze heette Saberre.

De avondeditie van de stedelijke couranten bevatten de gerechfelijke mededeeling van de inbraak en den diefstal bij monsieur de Coute.

Zij luidde als volgt:

In den nacht van 14 op 15 October werd in de villa van monsieur de Coute, rue d'Auteuil, diefstad met in-

braak gepleegd. De dief heeft waarschijnlijk een groote som buit gemaakt, daar monsieur de Coute eenige dagen te voren eene groote erfenis ontvangen had.

De inbreker is door den tuin gekomen, op het dak der villa geklommen en daarna door het dakvenster binnen gedrongen.

Vandaar uit is hij door middel van een touw naar beneden gekomen. Monsieur de Coute is waarschijnlijk door het een of ander gedruisch ontwaakt. Op zijn hoogen leeftijd is het zeer goed mogelijk, dat hij door den schrik aan een beroerte gestorven is, althans bij de lijkschouwing en het nader onderzoek zijn geen sporen van geweld op hem gevonden. De dief is ontvlucht met achterlating van zijn instrumenten. Hij, die den misdadiger in handen der justitie kan overleveren, zal een belooning van 3000 francs ontvangen.

Eenige dagen later reisde Saberre met den expres-trein naar Monaco.

Orveille verloor zijn slachtoffer niet uit het oog; hij reisde met denzelfden trein in een afzonderlijken coupé.

Te Monaco begon Saberre het gestolene te gelde te maken. Hij logeerde in een der voornaamste hotels, onder den naam van baron d'Homele. Hij speelde met hartstocht en de fortuin was hem gunstig.

Gedurende eenige dagen liet Orveille hem zijn gang gaan, maar hield hem nauwkeurig in het oog.

Op zekeren namiddag had baron d'Homele op rouge et noir een groote som verloren. Hij verwijderde zich uit de speelzaal en slenterde langs de paden van het park, die op dezen tijd van den dag eenzaam en verlaten lagen, en ging op een bank zitten.

Orveille was hem op een afstand gevolgd. Hij trad nu op hem toe, nam zijn hoed af en zei:

„Goeden dag monsieur Saberre! Hebt u tegenspoed gehad?”

Baron d'Homele verbleekte, doch slechts voor een oogenblik. Daarop antwoordde hij:

„U ziet mij voor een ander aan, monsieur. Ik heet baron d'Homele”. — Hij wilde opstaan om den ander te ontwijken, maar Orveille trad hem in den weg met de woorden:

„Ik zeg u, dat uw naam Saberre is!”

„En wanneer dit ook het geval was,” luidde het antwoord, „waarom stelt u daar dan belang in?”

„Omdat ik de detective van de erfgenamen van monsieur le Coute ben.”

De baron bleef een oogenblik staan en nam een hou-

'ding aan, alsof hij den gewaanden detective aan wilde vliegen.

Maar na een oogenblik te hebben nagedacht vroeg hij: „Wat gaat mij die familie aan? Ik ken haar niet”.

„Die familie verlangt van u de viermaal honderd duizend francs terug, die u in den nacht van den veertienden op vijftienden October den heer De Coute ontstolen hebt.”

„Wat u daar zegt is waarlijk om te lachen! Hebt u dan niet gelezen dat de dader een lantaarnopsteker is en dat men hem gearresteerd heeft?”

Bij deze woorden haalde hij een opgevouwen courant uit zijn zak.

„Behoud uwe courant maar! Ik weet dat wel, maar zijn onschuld is reeds lang bewezen; hij werd een poos geleden weer op vrije voeten gesteld.”

„Meent u dan in mij de persoon ontdekt te hebben, die in den bewusten nacht over het dak klom en de brandkast forceerde? Waarlijk het doet uw vernuft als detective alle eer aan”, voegde de ander er spottend bij.

„Ik geloof, dat u voor mijn capaciteiten als detective respect zult krijgen, als ik u mededeel, dat u niet door het dak, maar door de balcondeur bent gekomen, die door u met valsche sleutels geopend werd. En als men zulke zolen onder zijne laarzen doet, dan kan men ook wel ongehoord binnen sluipen!”

Bij deze woorden haalde hij de elastieken lappen uit zijn zak en wierp die den ander voor de voeten.

Saberre werd bleek.

„Mag ik u nog iets vertellen?” ging Orveille voort,

en haalde uit een anderen zak het masker en de half ledige flesch met chloroform voor den dag. „Ge zijt niet alleen een dief, maar ook een moordenaar!”

Saberre viel bijna in zwijm, maar Orveille ging kalm voort:

„Behalve mijn persoon weet nog niemand er iets van. Ik heb voor de erfgenamen tot dusverre verzwegen, dat monsieur de Coute een gewelddadigen dood is gestorven en nu ziet u wel, dat het in mijn macht is om u als moordenaar en dief dadelijk te arresteren of: u naar Amerika te laten vluchten.”

„Welke — voorwaarden — stelt — u — dan? —”

„U moet onmiddellijk het gestolen kapitaal mij ter hand stellen; ik zal dan in de couranten een bericht laten plaatsen dat gij u te Monaco voor het hoofd hebt geschoten.”

„Daar — neem aan!” antwoordde Saberre, terwijl hij in zijn borstzak tastte en den ander een groot pak banknoten overhandigde. „Ik dank u!” voegde hij er bij.

„Dat is onnoodig! Ik zwijg over uw misdaad, niet uit medelijden met u, maar om der wille van de beklagenswaardige familie de Coute. Gij moet nog heden Monaco en voor het einde dezer week Europa verlaten!”

„Goed!” zei Saberre, en ging met knikkende knieën naar zijn hotel terug. — —

Toen hij om den hoek van den weg was, stak Orveille de banknoten in zijn zak en zei: „Dat is de straf, dat je mij bij monsieur de Coute voor bent geweest”.

HET LITTEEKEN.

Gedurende vier dagen had hij in het Strand-hotel tegenover haar aan tafel gezeten, zonder dat hij meer dan een enkelen vluchtigen blik op haar geworpen had. Wat had deze vijf-en-dertigjarige hem ook voor belang kunnen inboezemen, hem, die verzadigd was van de bedwelmende schoonheid der vrouwen!

Misschien, als hij zich de moeite getroost had met meer aandacht op haar te letten, zou hij de sporen opgemerkt hebben van de vroegere liefvalligheid op haar fijn gezicht, alsook van haar schoone donkerblauwe oogen, die er recht droomerig uitzagen.

Maar hij zag slechts de vermoeide, slappe trekken om neus en mond, en dat was voor hem genoeg om haar met de grootste onverschilligheid te beschouwen.

Dat hij menig keer meende te kunnen opmerken, dat haar diepliggende oogen op hem gevestigd waren, liet hem koud.

Hij had gedurende vele jaren geleerd zulke stilzwijgende bewonderingen onverschillig bij zich neer te laten glijden en in dit geval scheen de dame zoo bescheiden te zijn, dat hij er geen last van had.

Daarom was het louter toeval, dat hij heden bij het souper voor het eerst het eigenaardig gevormde litteeken op den rug der fraaie hand van de dame bemerkte.

Het was een roodachtig litteeken, alsof daar het been der hand vroeger verwijderd was geworden; een leelijke plek, die zij zooveel mogelijk trachtte te verbergen.

Maar heden had zij door een onvoorzichtige beweging niet alleen de opmerkzaamheid van den beroemden tooneelschrijver, maar ook die van haar tafelbuurman, een bekend chirurg, op het litteeken gevestigd, en ook bij den ouden heer die haar op ridderlijke wijze het hof maakte, had zij de belangstelling wakker geschud.

„Het moet een erg ongeval geweest zijn, waardoor u dit litteeken gekregen hebt,” zei hij, „was het misschien een schotwond?”

„Ja,” antwoordde zij, zonder verlegen te worden, „het was een schotwond. Toen ik eenigszins onvoorzichtig met een revolver omging, doorboorde de kogel mij de hand; maar het is reeds zestien jaar geleden.”

Dit antwoord was vooral tot den chirurg gericht en was met een gedempte stem uitgesproken. Maar de tooneelschrijver had het gehoord en op hem had het een buitengewone uitwerking gehad.

Hij keek de spreekster eenige minuten aan, werd vuurrood, wierp zijn servet op de tafel en stond op om de eetzaal te verlaten, ofschoon het souper pas begonnen was.

Op de waranda liep hij gedurende meer dan een kwartier rusteloos heen en weer, totdat de gasten eindelijk ook naar buiten kwamen, onder wie zich ook de slanke gestalte der dame bevond.

Met eenige voetstappen was hij aan haar zijde.

„Martha — gij?”

Een weemoedig lachje gleed over haar gelaat.

„Het heeft tamelijk lang geduurd voordat ge mij herkend hebt. Maar dat verwondert mij niet, want ik ben zeker veel veranderd.”

„Waarom hebt gij — mij met geen enkel woord, met geen enkel teeken te kennen gegeven tegenover wie ik zat? Ben je nog altijd zoo erg boos op mij?”

„Nee, in het minst niet, waarde vriend! Ik meen ook nimmer eenige reden gehad te hebben om boos op je te zijn.”

„Dat heb je toch wel. Ik ben destijds slechts een zot of een verblinde domkop geweest. Maar later, toen ik de waarheid ontdekt, begreep ik dat ik slecht geweest was.”

„Daarvoor heb ik je nooit aangezien; dat kan ik je ten stelligste verzekeren.”

Onder het spreken waren zij aan het strand gekomen en nu gingen zij zwiingend nog een eind verder, totdat zij tusschen de zee en de duinen zoo goed als alleen waren.

Daar greep hij, nog voordat zij het vermoeden kon, haar hand en drukte zijn lippen op het leelijke litteken.

„Dat is mijn werk,” zei hij, „en dat moet je nu gedurende je geheele leven met je ronddragen!”

Hij begon bitter te lachen.

„Is het dan niet beter zoo, dan dat de kogel op dien avond het doel waarvoor hij bestemd was bereikt had?”

„Nee, ik weet niet of het andere niet beter geweest was. Wat zijn dan deze zestien lange jaren geweest? Niets anders dan een aaneenschakeling van bitterheid en ontgoocheling en daarenboven van knagend berouw.”

„Ach! — na alles wat men verteld heeft van je groot succes en je schitterend bestaan —”

Hij begon bitter te lachen.

„Succes! — en schitterend bestaan! — Het eene zoowel als het andere zijn leugens! — Een armzalig niets, vergeleken bij het geluk van een enkel uur in onze dagen van liefde! Wat hadden wij een toekomst kunnen hebben, Martha, als je destijds minder opoffereend geweest waart!”

„Misschien een gelukkige vrouw en een ongelukkige man. Het was goed dat het zoo gekomen is, Herman. Zoo op iets, dan ben ik trotsch op dat uur.”

„Maar voor mij is dat de meest gruwzame en beschaamende herinnering. Hoe was het mogelijk, dat ik je zoo miskennen kon, ik, voor wien je reine ziel destijds zoo duidelijk was als een open boek! Twee jaar lang had ik aan je liefde geloofd, maar toen was een enkel woord uit je mond voldoende om dat geloof als een kaartenhuis ineen te doen storten.”

„Dat moest wel, Herman. Ik heb je ronduit gezegd, dat ik je niet meer kon liefhebben.”

„Ja, en daardoor heb je van mij gemaakt een wanhopige, die geen anderen uitweg meer wist dan den dood. Ik wilde voor je oogen sterven, om je te straffen voor de trouweloosheid, zooals je verdiende. Je hebt mij de revolver, die ik tegen mijn slapen gericht had, uit de hand getrokken, en het schot, dat toen afging, trof jou hand, jou lieve kleine hand, die ik aanbad. Mijn God! — Mijn hart krimpt nog ineen, als ik mij het oogenblik herinner, toen ik je bloed stroomen zag en je met een lachend gezicht tot mij zeide: Het is niets — maar daar je wensch nu vervuld is en er bloed is vergoten, beloof mij nu dat je de hand niet aan je zelf zult slaan. Is dat niet zoo?”

„Heb ik dat gezegd? — Ik heb alles vergeten. Maar

pijn heb ik destijds niet gevoeld. Ik heb mijzelf weten te beheerschen, ik heb in mijn besluit niet gewankeld, ofschoon mijn gemoed geregeld naar jou riep en niet-tegenstaande ik mij met beide handen aan de tafel moest vasthouden om niet in je armen te vliegen.”

Met gebalde vuist sloeg hij zich voor het voorhoofd.

„Zot, die ik was! — En toen ge geweigerd hebt mij nog eenmaal te zien en mij liet zeggen dat je mijn eergevoel niet verder op de proef wildet stellen en van mij geen verdere dwaasheden verwachtte, toen ging ik als een krankzinnige de wereld in en trachtte mijn smart te vergeten door allerlei afleidingen. Hoe zou het geweest zijn als ik ten gronde was gegaan?”

„Ik kende je genoeg, om te weten dat je ter rechter tijd berouw zoudt krijgen en heb mij daarin, God zij dank, niet vergist.”

Hij wist hierop niets te antwoorden en ging geruimen tijd aan haar zijde, de oogen op haar gelaat gericht, dat hem in het rose licht der ondergaande zon even zacht en liefelijk toescheen als in de dagen van hunne liefde.

„Anderhalf jaar later vertelde je zuster, bij een toevallige ontmoeting, mij de waarheid,” zeide hij eindelijk. „Van haar vernam ik, dat je mij niet uit ontrouw mijn vrijheid teruggaaft, maar alleen uit liefde, die mij den weg wilde openen naar roem en succes — den weg, dien, volgens jouw meening, de artist bewandelen moet. En destijds, toen roem en geluk mij als het ware toevlogen, toen was het mijn plicht geweest naar je toe te snellen en mij aan je voeten te werpen, om je handen en voeten te kussen en je in mijn armen door het leven te dragen. Maar ik was een zot, die de ijdelheid en genotzucht der vrouwen voor liefde aanzag. De herinneringen aan ons geluk waren bij mij uitgewischt. Zodoende ben ik niet tot je gekomen en liet mij verder drijven door den stroom, die mij, zooals ik meende, tot het hoogste geluk zou brengen.”

„En heb je dat nooit bereikt?”

„Nee. — Toen ik weer tot mijzelf kwam, was mijn hoofd hol en mijn hart ledig; ik was niets anders dan een schipbreukeling. Als je de wonden kondt zien, die mij in het leven geslagen zijn, dan, Martha, zou je mij alles vergeven.”

„Ik heb je niets te vergeven, Herman, want ik heb nooit aan de mogelijkheid gedacht, dat je nog eens tot mij terug zou keeren.”

„En als — als ik toch nog tot je terugkeerde, Martha? — Het moge een toeval geweest zijn, dat ons hier bijeenbracht, maar — —”

Hij zweeg, want het deed hem pijn dat zij juist op dat oogenblik haar horloge te voorschijn haalde. Maar zij haastte zich hem op te helderen, waarom zij dat deed:

„Ik mag de aankomst van den avondtrein niet verzuimen, want mijn man en mijn beide lieve kinderen komen daarmede.”

Hij werd bleek en streek weer met de handen door zijn haar.

Hij keek een oogenblik naar de purperen zon, die in zee onderging, keek toen nog eens de geliefde van zijn jeugd aan en zei:

„Laat mij nog eens je litteeken kussen, Martha! Ik benijd je daarom. God gave, dat ik mijn litteekens met evenveel trotschheid dragen kon.”

Zij weigerde dat niet en hij voelde nog eens haar warme, verminkte hand.

„Leef wel, Mausi,” fluisterde hij, toen hij haar nog eenmaal bij den naam noemde, dien hij haar vroeger had gegeven. „De zegen des hemels dale neder op jou en op hen die je liefhebt!”

„Leef wel, lieveling!” klonk het terug en zij keken elkander daarbij nog eenmaal diep in de oogen.

Daarop ging de man, beschenen door het avondrood, langzaam verder naar de stilte en de eenzaamheid. In zijn gemoed was het echter, alsof hij heden het laatste, het allerlaatste afscheid had genomen van zijn jeugd.

De volgende aflevering (No. 91) bevat:
„De Indische danseres”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
 OVERAL VERKRIJGBAAR.

Vacant.

Vacant.

Vacant.

Vacant.

Vacant.

Fotografeeren verhoogt het Reisgenot!

.....
Kodak-camera's en foto-artikelen zijn de besten.
„IMPERIAL”platen
zijn de snelste en meest betrouwbare.
Verkrijgbaar in elken Foto-handel.

Vraagt het gratis *Kodak* handboekje No. 3 bij

□ □ **E. FISCHER** Jr. □ □
88, GELDERSCHEKADE :-: AMSTERDAM

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of finantieele gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”
Kantoor: Gelderschedade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co
Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

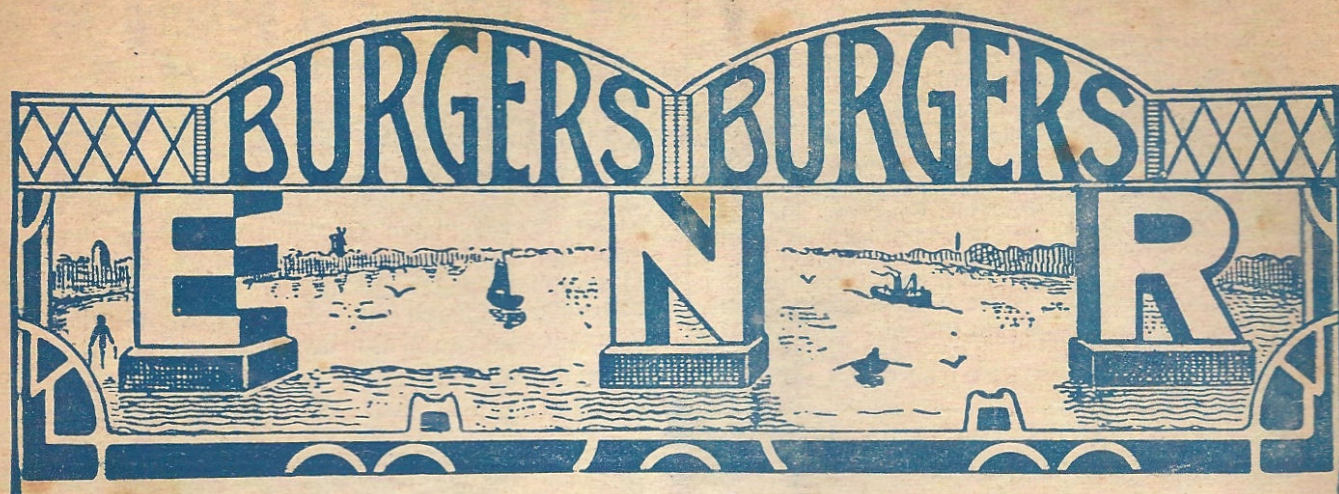
Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13
Voor onderluitenanten f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
♣ volwassen, verstandig ♣
mensch kan dwalen in de
keus van zijn rijwiel blijkt
iederem dag. Dwaal niet en
♣ kies een ♣

BURGERS E.N.R.